
Z obecního úřadu

Co nového v obci

Vzhledem k ukončené další etapě JPÚ jsou pozemky a jejich cena diskutovaným tématem. Proto byla určena pravidla:

- cesty neprodávat,
- původní ceny akceptovat pouze u žádostí podaných do r. 2000,
- menší plochy a plochy mimo zastavěné území obce prodávat za cenu od 50,- Kč/m²,
- stavební pozemky a pozemky v určených lokalitách, ze kterých lze stavební pozemek udělat, prodávat za cenu od 250,- Kč/m².

Od května se na úklidu obce, v rámci veřejně prospěšných prací, podílí také pí. Jačová a p. Kotrouš.

Rada obce ve smyslu vyhlášky č. 54/2005 Sb. potvrdila dubnové rozhodnutí konkursní komise. S účinností od 1. 7. 2008 do funkce ředitele ZŠ a MŠ Deštné v O. h. jmenovala Mgr. Petra Kačírka.

Proběhla kolaudace čističky v Jedlové v O. h. Částečně dotovanou rekonstrukcí ČOV došlo k obnově strojnětechnologických částí a jejímu zastřešení.

Zastupitelstvo obce jednalo

Usnesení č. 20 ze zasedání zastupitelstva obce Deštné v Orlických horách ze dne 24. dubna 2008

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí:

- zprávu o činnosti rady obce,
- informaci o zákonu č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů,
- rekapitulaci žádostí o prodej pozemků,
- záměr a žádost a. s. SARVELLAN o pronájem pozemků 12/1, 24/4 a 771/1 v k. ú. Jedlová v O. h.,

- informaci o výstavbě RD manželů Švejdvých v lokalitě č. 14, dotčené změnou č. 4 ÚPSÚ obce Deštné v O. h.,
- vzpomínkový akt u pomníku v Zákoutí k 10. výročí povodní,
- informaci o ZŠ a MŠ Deštné v O. h.,
- zprávu o informačním centru.

Zastupitelstvo obce schválilo:

- cenovou mapu pozemků,
- projektovou dokumentaci k čp. 76,
- projektovou dokumentaci k čp. 67,
- stavbu bowlingu u budovaného srubového penzionu na pozemku parc. č.1150/4 v k. ú. Jedlová v O. h.,
- změnu stavby před dokončením - přístavbu restaurace ke srubovému penzionu na pozemcích st. č. 259, parc. č. 6/13 a 6/14 v k. ú. Jedlová v O. h.,
- vzdání se přednostního práva na převzetí obchodního podílu jiných společníků s. r. o. SPORTprofi v poměru k výši svého dosavadního obchodního podílu,
- výměnu dopravního značení ve středu obce v celkové ceně cca 32.000,- Kč.

Zastupitelstvo obce odročilo:

- vypracování projektové dokumentace kulturního sálu v hasičské zbrojnici,
- hlasování o prodeji obchodního podílu obce v s. r. o. SPORTprofi do zastupitelstva obce dne 15. 5. 2008.

Zastupitelstvo obce uložilo:

- radě obce jednat o pronájmu pozemku p. č. 350/1 v k. ú. Jedlová v O. h.

V Deštném v Orlických horách dne 24. 4. 2008

Usnesení č. 21 ze zasedání zastupitelstva obce Deštné v Orlických horách ze dne 15. května 2008

Zastupitelstvo obce vzalo na vědomí:

- zprávu o činnosti rady obce,
- záměr p. Grulicha o prodloužení lyžařského vleku včetně vybudování zázemí v lokalitě na Špičáku,
- zprávu o ZŠ a MŠ Deštné v O. h.,
- hospodaření obce k 31. 3. 2008.

Zastupitelstvo obce schválilo:

- prodej 50 m² z pozemku parc. č. 795/3 v k. ú. Jedlová v Orlických horách za cenu 100,- Kč/m² firmě Lucro a. s. s tím, že náklady spojené se zaměřením a převodem nemovitosti hradí kupující,

- prodej pozemku parc. č. 748/22 v k. ú. Deštné v Orlických horách o výměře 95 m² za cenu 21,- Kč/m² manželům Anně a Ladislavovi Zářeckým s tím, že náklady spojené s převodem nemovitosti hradí kupující,
- prodej pozemku parc. č. 689/6 v k. ú. Jedlová v Orlických horách o výměře 113 m² za cenu 250,- Kč/m² ing. Petrovi Vysokému s tím, že náklady spojené s převodem nemovitosti hradí kupující,
- prodej pozemku parc. č. 12/1 v k. ú. Jedlová v Orlických horách za cenu 500,- Kč/m² firmě SARVELLAN a. s., přičemž jeho přesná výměra bude stanovena dle geometrického plánu a náklady spojené se zaměřením a převodem nemovitosti bude hradit kupující,
- prodej pozemku parc. č. 771/1 v k. ú. Jedlová v Orlických horách za cenu 500,- Kč/m² firmě SARVELLAN a. s., přičemž přesná výměra bude vycházet dle geometrického plánu a náklady spojené se zaměřením a převodem nemovitosti bude hradit kupující,
- prodej celého obchodního podílu obce ve firmě SPORTprofi s. r. o.,
- PD ke stavebnímu povolení 2 RD Mgr. Lenky a Mgr. Josefa Hepnarových na pozemcích parc. č. 585/10 a 585/11, obou v k. ú. Deštné v O. h.,
- PD na prodloužení vodovodu a kanalizace pro 2 RD Mgr. Lenky a Mgr. Josefa Hepnarových na pozemcích parc. č. 585/10 a 585/11, obou v k. ú. Deštné v O. h.,
- ing. Petrovi Nováčkovi napojení na vodovod, kanalizaci a sjezd z místní komunikace pro stavbu „Chalupa na Staré cestě“ na pozemcích parc. č. 663/1, 666/3 a 1964/9, všechny v k. ú. Deštné v O. h.,
- přidělení dotace z POV Královéhradeckého kraje na akci „Rekonstrukce veřejného osvětlení pod kostelem“ ve výši 72.000,- Kč, sepsání smlouvy,
- firmě BEMETT Deštné s. r. o. změnu stavby před dokončením spočívající ve snížení velikosti komerční plochy a navýšení počtu apartmánů.

Zastupitelstvo obce odročilo:

- prodej pozemků parc. č. 1811/3 o výměře 1696 m² a parc. č. 1811/7 o výměře 1487 m², obou v k. ú. Deštné v Orlických horách oddílu SKI Skuhrov.

Zastupitelstvo obce pověřilo:

- radu obce dalším jednáním s oddílem SKI Skuhrov ve věci prodeje pozemků parc. č. 1811/3 o výměře 1696 m² a parc. č. 1811/7 o výměře 1487 m², obou v k. ú. Deštné v Orlických horách,
- radu obce jednáním s firmou Orlobus a. s. ve věci dopravního značení na parkovišti na Šerlichu,
- radu obce dalším jednáním ohledně informačního centra.

V Deštném v Orl. horách dne 15. 5. 2008

Alena Křížová a LZ

Z historie

Povodeň 1998

Milí čtenáři Deštníku, 22. července tomu bude přesně 10 let, co nás postihly ničivé povodně.

Věnovali jsme v tomto čísle prostor našemu archivu, abychom zavzpomínali, kterak jsme u nás v obci tuto situaci prožívali, jak jsme se vypořádávali s následky ničivého živlu a připomněli si zároveň, jaká obrovská soudržnost mezi lidmi fungovala. Všechny následující články a příspěvky jsou otištěny tak, jak jsme je vydali v Deštníku 98/5 a 98/6.

JP

Velká voda

Ještě nestačily oschnout čerstvě vytištěné stránky minulého Deštníku a během jedné noci bylo všechno jinak. Naši obec zasáhl nenadálý a naprosto nečekaný příval vody z bouřky a průtrže mračen, které snad tato obec ve své historii nepamatuje. Bedřich Dörner naměřil za tu kritickou noc ve „své“ meteorologické stanici přímo v Deštném 204 mm srážek, na hřebenech hor po vyhodnocení družicových snímků to údajně mělo být kolem 500 až 600 mm na jeden metr čtverečný. Prý se nad našimi hlavami srazil čtyři fronty, obrovský mrak dosahoval výšky až 11 km a tato souhra přírodních náhod zanechala v Deštném a sousedních obcích nečekanou poušť.

Každý jsme tu noc a dny následující prožíval jinak, ale jedno to mělo společné. To je znát ze všech příspěvků na téma „povodeň“.

A jak jsem to viděla a dodnes vidím já sama?

Ve středu 22. července se odpoledne hrálo v Deštném přátelské utkání ve fotbale. Od Rychnova se černalo, ale my jen mávali rukama - z toho mraku pršet nebude. Ale začalo a pořádně, takže se fotbal už ani nemohl dohrát. To bylo asi v půl sedmé večer. Do osmi se déšť trochu utiřil, aby kolem jedenácté v noci propukl znovu a s mnohanásobně větší silou. Takovou bouřku nepamatuji. Blesky přes celou oblohu, jeden za druhým. Úděsné divadlo. Přesto jsem usnula. V půl druhé mě ale budí telefon - rychnovští hasiči mi oznamují, že naši hasiči vyjíždějí - to abych věděla. Během pěti minut volá Arpád ze Šedého vlka, že je zle, že voda hrozně stoupá. Od té doby už nespím. Když volají Dismanovi, že mají plný suterén vody, беру baterku, deštník a psa a vyrážím do terénu. To, co vidím, je jak v nějakém katastrofickém filmu. U Vernerů jsem svědkem toho, když voda bere plot i s podezdívkou a je mi jasné, že dnes je po spaní. Budím Pavla Burala, sedáme do traktoru a všechno se to zdá být jako zlý sen. Na křižovatce nás zastavuje Policie, že Cejnarovi volají přes č. 158 o pomoc, že chtějí zachránit. Jedeme tam, ale Pavel si v poslední chvíli všimne lomící se vody uprostřed silnice a říká, že tudy to nepůjde (když voda opadla dala jsem mu za pravdu - silnice je v půli přetržena). Bohužel to nejde ani z druhé strany, všude je prudká voda a prostě se to nedá. Hrozný pocit. Záležitost konzultujeme s našimi hasiči, které potkáváme a sdělujeme si navzájem informace. Zle je prostě všude. Teď jde skutečně o životy.

Dodnes mám mrazení z příhody, která se stala na chatě Prim. Tam se jeden náš mladý hasič - Libor Štěp v zápalu práce nadýchal výfukových plynů z čerpadla, které zprovozňovali ve sklepe chaty, aby se voda nedostala do nádrží s LTO. Bylo mu zle, upadal do bezvědomí, přestával dýchat. Duchapřítomný pan Josef Kuchař ihned provádí umělé dýchání. Voláme záchranku a letíme s p. Štěpánem shánět doktora. MUDr. Šnajdr asi není doma, našťěstí MUDr. Remešová neváhá ani chvíli a jede s námi. Konstatuje, že stav je skutečně kritický, nutně je potřeba kyslíkový přístroj. Zatímco je Libor balen do dek a zahříván, my se snažíme dostat na Horskou službu, kde přístroj je. Dům je však oblit dvěma prudkými řekami. Eva nás vidí, ale nerozumí, hluk, který voda působí je k nepřekřičení. Urgujeme záchranku a dozvídáme se, že nemůže přijet, že příjezdové cesty jsou zataraseny. Voláme proto helikoptéru. Ta bohužel nemůže za tmy přistát, a tak nezbyvá než čekat na rozednění. Když k ránu trochu opadne voda a hasiči evakuují holky Jindrovky, dostává se nám do rukou konečně i kyslíkový přístroj pro Libora. Vláďa Stieber jede pomoci dr. Remešové. Tam už nejsme nic platní, je v rukou odborníků. Helikoptéra ráno skutečně přistává, odlétá však bez Libora, už je z nejhoršího venku. Průběžně se domlouváme s hasiči, co se kde děje a co je kde potřeba - mapujeme situaci. Dozvídám se smutnou zprávu o panu Zemánkovi a jeho chaloupce. Už vím, že o život šlo i na jiných místech obce a stále mě z toho mrazí v zádech. To, že „když nejde o život, nejde skutečně o nic“, je naprostá pravda.

Naštěstí už neprší a voda začíná pomaličku opadat. Kontrolujeme čistímu odpadních vod. Naštěstí se stihla ucpat dřív, než ji velká voda vyplavila. Takže alespoň tady to dobře dopadlo. Pak s Pavlem nasazujeme radlici na odhrnování sněhu a se silnice hrmeme nános kamení a dříví, aby byla alespoň trochu průjezdná. Obdivuji statečnost, klid a jakousi odevzdanost postižených lidí, solidárnost těch ostatních. Po sedmé hodině usedám na úřadě k telefonu a sděluji okresnímu povodňovému štábu situaci u nás. Dozvídám se, že níž po toku je to také zlé a mnohé obce povodeň teprve čeká. Na úřadě začínají dmččet telefony, dveře se netrhnou, nevím, kam dřív skočit, co dřív zařídit. Pak se najednou objevuje člověk, kterého doposud znám sotva od vidění, a říká: „Jsem Josef Šífra - náčelník Horské služby. Co potřebujete pomoci?“ Záchrana pro mne. Zmapujeme situaci a snažíme se určit priority - co nejdříve a co až potom. Nutně potřebujeme těžkou techniku, holé ruce toho tady zatím mnoho nezmůžou. Koryto řeky je v některých úsecích naprosto zanešeno, takže řeka se nemá kam vrátit a to je důvod, proč stále teče skrz některé domy. Josef má naštěstí zkušenosti z Moravy a na rozdíl ode mne rozumí technice. Velkým úspěchem dne je, že se nám podaří přesvědčit Povodí Labe o naléhavosti situace a večer tu máme první „menzimuk“ a v pozdních nočních hodinách další. V noci je opět bouřka, když začínají padat kroupy, v mnohých z nás by se krve nedořežal - vydrží podemleté domy? Naštěstí, jak rychle přijde, tak skončí.

V pátek příjíždějí vojáci. Ani nevím, kdo je poslal, hlavně že jsou tady. Přiděluji je k nejpostiženějším rodinám. Je jich bohužel jen dvacet, takže ostatní musí zatím počkat. Kluci z VÚ Bohdalice pod vedením npor. Křížka ale udělají za celou dobu svého působení v Deštném obrovský kus práce. Další týden potom nastupuje dalších dvacet vojáků, kteří denně dojíždějí ze Žamberka, a ti se věnují odstraňování naplavenin a úklidu veřejných prostranství.

Další dny jsou ve znamení práce těžké techniky. Bělá se pomalu vrací do svého koryta.

Brigádníci, kteří makají od rána do noci, jsou zdarma ubytováni ve Vojenském rekr. zařízení u p. Víta, později v penzionu Domov. Dojímá mě naprosto spontánní brigáda Dešteňáků, kteří ochotně a nezištně přišli pomoci k nejzaplavenějším domům (Docela jim závidím - jak ráda bych i já šla tahat to hnusné bláto, než mít hlavu plnou starostí...).

I náš krizový štáb ale funguje výborně: Pepa Šifra má na starosti techniku, Láďa Zárecký pomoc hasičskou technikou, čerpání vody, později vysoušeče, mjr. Vilém Skalička - velitel místní Pohraniční policie pomáhá perfektně s organizací, Slávinka Kotroušová má se svým týmem žen na starost humanitární pomoc. Já s Pavlem Mattušem (narychlo přivolaný Pepův kamarád a hlavně projektant - síťář) mapujeme a vyčísľujeme škody - až z toho jde hlava kolem. Předběžné odhady škod jen na obecním majetku dosahují 50 mil. Kč - spadané téměř všechny mosty v majetku obce, stržené místní komunikace... Proti ostatním obcím našťěstí škody na občanském majetku - na domech - nejsou tak velké: kolem 30ti více či méně poškozených domů. Jinde jsou na tom lidé mnohem hůř.

Skvělá byla a je spolupráce s Okresním úřadem v Rychnově n. Kn. Reagoval skutečně pružně a snažil se splnit všechna naše přání. Hlavním jeho úkolem bylo a je shánět peníze. A to se daří zejména díky panu přednostovi P. Narwovi a vedoucímu ref. regionálního rozvoje H. Dohnálkovi. A když jsou peníze, jde to všechno lépe a rychleji na svět. To potvrzují i odborníci, kteří říkají, že jsme u nás dnes dál než po roce na mnohým místech loni postižené Moravy.

Zvláštní poděkování si zaslouží naši hasiči pod vedením Ládi Záreckého. Nasazovali vlastní životy, aby zachránili a evakuovali jiné, v první dny téměř nespali a jejich pomoc byla účinná a rychlá. Odvedli prostě perfektní práci, za kterou si zaslouží dík a uznání nás všech.

A jaká je situace k 15. září 1998? Říčku Bélou vrátilo Povodí Labe do původního koryta. Je tu asi 20 kritických míst, se kterými se ještě bude něco provádět (záhozy, gabiony, terénní úpravy...). K 30. 9. by měly být zprůjezdněny mosty k Šerlišskému mlýnu, na Mnichovou, na Evu a další. Tuto práci včetně opravy místních komunikací k Šerlišskému mlýnu zajišťuje firma SSŽ Hradec Králové. Terénní úpravy a opravy dalších komunikací má na starosti firma SOVIS z Hradce Králové, se kterou máme dobré zkušenosti z prvních povodňových dnů. Několik drobnějších akcí pak provádí místní stavební firma BITTNER. Všechny práce by měly být ukončeny do 15. 11. Věříme, že počasí bude alespoň trochu přát. Další obnova proběhne v příštím roce. Stát totiž na obnovu po povodni přispívá pouze 60% vyčíslených škod - to je v našem případě necelých 28 milionů Kč (tato částka byla již obci „přiklepnuta“ rozhodnutím Okresního shromáždění). Dalších 40% musí obec doložit „ze svého“ nebo z tzv. jiných zdrojů. A tady přijdou na řadu dary, o kterých píšeme dále.

Pro Deštné je však prioritou zprůjezdnění silnic II. třídy od Skuhrova a od Kounova, a to nejpozději do zimy. Pokud by to nedopadlo, hrozí nebezpečí, že v zimě bude Deštné odříznuté od světa (kritický Úhor a těžko průjezdná a udržovatelná cesta přes Luisino údolí). Firmy slibují, že silnice průjezdné do zimy budou. Zatím nemám důvod jim nevěřit. Po zimě pak ale přijde definitivní oprava, takže na konečné zprůjezdnění si budeme muset asi ještě přes příští léto počkat.

Dnes se hledají viníci - kdo za to všechno může? Myslím si, že nikdo. Takovouhle průtrž prostě nikdo nečekal. Asi měsíc a půl před povodní jsem s okresní povodňovou komisí

procházela celý tok Bělé v obci a poukazovali jsme na závady, které by případně mohly vadit, kdyby přišla velká voda. I kdyby se hned všechny závady odstranily, ničemu by se nezabránilo. Voda si našla mnohdy cestu tudy, kde by ji nikdy nikdo nečekal. Za své vzal i břehový porost, který by před tím prostě nikdo asi nepovolil vykácet... Byla to prostě shoda nešťastných náhod, přičemž Deštné ukázalo, proč mu asi kdysi byl dán právě název Deštné.

Povodeň pro nás všechny byla velkým poučením a pro mě i školou života. Právě v těch kritických dnech a krizových situacích se ukázalo, kdo je kdo. Všichni jsme dělali, co jsme mohli a co bylo v našich silách. Přesto se našli i mezi místními takoví, kteří si na nás stěžovali i na okrese...

Zajímavý byl přístup i tisku a médií. Zpočátku pronikaly mnohdy zkreslené a nepravdivé údaje (např. „nejezděte do Deštného, je pod vodou“ a pod.). Jakmile pak zjistili, že v Deštném nejde o žádné senzace, zájem opadl. To, že všechno funguje, situace je pod kontrolou a spolupráce s Okresním úřadem, Povodím Labe a dalšími složkami a firmami je dobrá, prostě nechťeli slyšet.

Tzv. „povodňoví turisté“ nás občas rozčilovali, místy překáželi, ale na druhou stranu - kdo to neviděl na vlastní oči, tak tomu prostě nemohl věřit. Jak dobře je, že někteří zaznamenali povodňovou spoušť na video. Když to teď s odstupem času znovu vidím, stejně mi ještě jde mráz po zádech.

Ještě nesmím zapomenout na solidární pomoc odjinud. Hned první popovodňový den volal pan starosta z České Vsi (okr. Jeseník). To je právě ta vesnice, na kterou se Deštné sbíralo po loňských povodních. Ohlásili se, že hned další den přijedou. Přijeli a nejen že přivezli plnou avii humanitární pomoci, ale darovali naší obci obálku se 100.000 Kč. To mi bylo skutečně do breku, protože jsem věděla, že oni ještě nemají vesnici po loňsku úplně v pořádku a přesto jsou ochotni přispět. Darů pak následovalo ještě hodně, o tom dále, ale Česká Ves byla, stejně jako loni Deštné v České Vsi, první.

Velkou radost mi udělali dva dřevaři z Krkonoš, kteří bez vyzvání přijeli, protože prostě cítili, že je to potřeba (zatímco někteří Dešteňáci v klidu vysedávali u piva - bohužel). Udělali za víkend kus chlapské práce a bez rozloučení a našeho poděkování zas odjeli. Víím jen, že byli z Horního Maršova, z polesí Latovo údolí. Takovýchto obětavců bylo víc, ale v těch hektických dnech se to nedalo všechno postihnout. Takže díky. Ale nejen vám - díky všem, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli. Jak místní, tak „přespolní“, firmy, obce, města...

Přijeli např. i hoši, kteří v Deštném pořádají závody psích spřežení (ty mimochodem chtějí začátkem příštího roku uspořádat opět a dokonce jako evropský pohár). Prý vybrali ze svého klubového účtu všechno, co tam bylo, a tady nám to vezou...

Množství telefonických nabídek jsem musela odmítnout. Hlásili se lidé „s holýma rukama“ s celé republiky a těžko chápali, že v tomhle momentě by nám přidělali víc starostí než máme a že tu na tuhle práci stačí vojáci. Těžko jsem to vysvětlovala i lidem z Vesmíru.

Dojemná byla sbírka postižených občanů - astmatiků na Jitřence. Lidé, kteří sami potřebují pomoc, nám chtějí pomoci alespoň finančně. Sbírkou uspořádali i rekreanti z chaty PVT, kteří nám mj. sdělili, jak trapně jim je nečinně obcházet postižené domy. A proto alespoň ta sbírka.

Vřelý vztah k Deštnému ukázala i firma Karosa Vysoké Mýto, která obci darovala značný

finanční obnos, podobně i karosácký ZO OS KOVO.

Zážitkem pro mne bylo i setkání s německými rodáky, kteří měli v Deštném v době povodní sraz. Neměla jsem na ně v tu dobu mnoho času, ale i při krátkém setkání bylo vidět, že tito lidé s naším krajem skutečně cítí a za své slzy dojetí se nestydí.

Materiální pomoci pomohli např. místní manželé Karovi, Jar. Jedlička a další, s humanitární pomoci přijel Svaz žen z Broumova, ale i Červený kříž. Firma OTTO Industrie Kostelec n. L. darovala nové popelnice. Tyto dary jsme se snažili okamžitě rozvážet postiženým rodinám. Rychlá a účinná byla i podpora rychnovského LIONS KLUBU.

Na obecní úřad přinášeli lidé spontánně peněžní dary. Obce a města z různých koutů republiky se na naši obec sbíraly či z kolegiality uvolňovaly finanční prostředky ze svých rozpočtů. Pro vaši informaci je následně uvádím: Česká Ves, Velvary, Blatnice, Kořenov, Rovná, Křižovatka, Oloví, Chvalkovice, Vidochov, Hrádek u Rokycan, Věcov, Žichovice, Staré Hradiště, Chudenín, Stříbro, Oplot, Borovany, Nové Sedlo, Loučim, Votice, Mirošov, Slatiňany, Vlčí, Smržov, Boží Dar, Čihaň, Stará Voda, Klabava, Brloh, Moravský Krumlov, Zruč - Senec, Křenice, Vřesová u Sokolova, Plískov, Dolní Beřkovice, Lomnice u Sokolova, Trpísty, Bochoř, Karlštejn, Krásná, Nový Kramolín, Velichovky, Hradec Králové, Valtice, Bochoř, Pařezov, Nejdek, Málkov, Sokolov, Lině, Zbůch, Krajková, Dolní Lutyně, Plzeň 1. Všem zasílám děkovné dopisy s přáním, aby se jim podobná pohroma vyhnula. Finanční dary poskytl i firmy: Česká spořitelna, Česká pojišťovna, DOMIS, Lesy ČR, Autoprodej Dukla, Terop Smiřice a další. Není důležité jak vysoký který dar byl, důležité je, že existuje takováhle solidarita. Dnes je na našem sbírkovém kontě celkem 3,5 mil. Kč, což je na dokrytí těch výše zmiňovaných 40% stále málo a hledáme další zdroje a možnosti.

Asi jste si všimli, že jezdíme „novým“ autem Tatra Beta jasně červené barvy s plzeňskou SPZ. Toto vozidlo darovala plzeňská Škodovka Okresnímu úřadu a ten jej zatím naší obci zapůjčil. V jednání je i zapůjčení traktoru ze Zetoru Brno. Od Nové hutě Ostrava - Kunčice jsme darem dostali přepravník kontejnerů PPK 11, čímž obec ušetří značné finanční prostředky na dopravě odpadu.

Takže závěrem: dík všem dárcům, kteří jakoukoliv částkou či jiným způsobem přispěli k tomu, aby se nám podařilo dát naši obec co nejdříve do pořádku, dík všem, kteří jakkoli pomohli. Omluvu těm, které jsem zapomněla nebo nestačila jmenovat.

V. Domšová - starostka obce

Tragickou událostí bylo zřízení rekreačního domku a následná smrt ing. Ladislava Zemánka z Prahy. Čest jeho památce. Následující dopis, který si pisatelka přála zde otisknout, je poděkováním pozůstalých.

Vážená paní starostko,

dovolte, abych Vám jménem celé naší rodiny poděkovala za rychlou a účinnou pomoc při zabezpečování našich osobních potřeb dne 23. 7. 1998, když náš rekreační dům v Zákoutí byl zcela zničen při povodni.

Naše poděkování patří též manželům Fabiánovým, kteří nám po zřízení našeho domu v časných ranních hodinách dne 23. 7. 1998 poskytli přístřeší, dále paní Radochové a panu

Filáčkovi, stejně jako rodině Knapových, panu Škodovi, Ladislavu Zářeckému, členům Horské služby a všem ostatním občanům včetně příslušníků Oddělení pohraniční policie v Deštném, kteří se snažili z troskek domu zachránit věci, které neodnesla voda a kteří se podíleli a patrně dosud podílejí na odstraňování škod, vzniklých záplavami.

Zvláštní poděkování celé naší rodiny bych touto cestou ráda tluočila manželům Veronice a Bedřichovi Dömerovým, kteří se nejen významnou měrou podíleli na shora uvedených záchranných pracích a průběžně nám podávali zprávy o stavu pátrání po mém pohřešovaném manželovi, ale především nám poskytli zcela neocenitelnou pomoc při zařizování věcí, spojených s přípravou na poslední rozloučení s mým manželem tak, jak dovedou jen přátelé nejpřímnější. Slovo „děkujeme“ naprosto nemůže vyjádřit pocity, které celá rodina v této chvíli cítí. Přesto znovu jenom to prosté: „Děkujeme“.

Naše poděkování patří i všem přátelům a známým, kteří se dne 31. 7. 1998 naposledy přišli rozloučit s mým manželem, ing. Ladislavem Zemánkem, do Obřadní síně v Novém Městě nad Metují, a patří i těm, kteří se snažili náš zármutek nad jeho neočekávaným odchodem zmírnit písemně projevenými slovy útěchy a účasti.

Za pozůstalou rodinu Eva Zemánková

Pozn.:

Obecní zastupitelstvo na svém posledním zasedání rozhodlo jednat s rodinou o možnosti zřízení pamětní desky v místě bývalého rekreačního domu č.e. 0190 v Zákoutí - věčnou vzpomínku na Povodeň 1998 i na ing. Zemánka.

Jak to viděli naši hasiči

Asi v půl druhé nás volal Okresní hasičský sbor k zásahu do Kounova - Hluků. Jedno naše hasičské vozidlo tedy jelo do Hluků, druhé začalo zjišťovat stav v naší obci. Do Kounova se už však nedojelo, protože tam byla situace horší než tady. Po dohodě s operačním střediskem v Rychnově n. Kn. jsme byli posláni zpět do naší obce. Při cestě nazpátek byly evakuovány dvě osoby na Plasnicích. V Deštném jsme měli plné ruce práce - evakuovali jsme Knapovi ze Zákoutí a osoby žijící na chatě Alba a v budově Horské služby. Druhé vozidlo zjišťovalo neustále situaci v obci a hlásilo stav veliteli. Po rozednění se začalo s vyčerpáváním zaplavených sklepů podle požadavků a možností. Po rozdělení úkolů část sboru čerpala sklepy a další část jela uvolňovat most v osadě Zákoutí - u Knapů a také u Horské služby. To trvalo asi do 22 hodin. V noci při bouřce jsme znovu vyjízďeli, ale jen jsme kontrolovali stav. Druhý den jsme pomáhali

odčerpávat vodu u Křížů. Dále se zjišťovala potřeba vysoušečů a čerpadel u postižených rodin a podle našich možností jsme pomáhali, kde bylo potřeba.

V dalších dnech nám přijely na pomoc jednotky SDH z Bohuslavic, Bystrého a Nového Města nad Met., které pomáhaly při úklidu a při čerpání, za což jim patří velký dík.

Ve spolupráci s Policií, vzhledem k tomu, že byla zapotřebí speciální technika (pila, traktor), jsme se zúčastnili vyproštění a identifikace těla pohřešované osoby.

Ve spolupráci s krizovým štábem obce a Hasičským záchranným sborem v Rychnově jsme v dalších dnech rozvázeli a zprovozovali čerpadla, vysoušeče atd.

Je s podivem, že ti, kteří byli nejvíce postiženi povodní a museli jsme je vyprošťovat či evakuovat, přišli i několikrát poděkovat a lidé, kteří nebyli zasaženi vůbec nebo jen v menším rozsahu, chodí po obci a roztrušují nepatřičné věci a znehodnocují dobrovolnou a nezištnou práci lidí, kteří třeba i 24 hodin denně byli nasazeni bez odpočinku a pod. I přes všechny tyto klady a zápory můžeme lidem poděkovat za spolupráci a pochopení, protože je samozřejmé, že někdy není ani v lidských a technických silách pomoci okamžitě a každému. Chyby se určitě vyskytly, ale ty jsou poučením do budoucnosti.

Děkuji všem členům našeho sboru, kteří se obětavě a ochotně do prací zapojili a všem ostatním, kteří nám naši práci usnadňovali a pomáhali.

Ladislav Zářecký - velitel místních hasičů

Z pohledu Okresního úřadu

O souhrnných číslech škod způsobených povodní už bylo řečeno mnoho. Nadešel čas podívat se na to, co se dělo od prvního rána po oné povodňové noci 23. července, trochu méně technicky a více lidsky.

Jednoznačně lze říci, že až na drobné výjimky se většina lidí zachovala skvěle. Lidská solidarita a vzájemná pomoc často zcela neznámých lidí ukázala, že to s námi lidmi ještě není tak zlé, jak se často říká.

Z odborného hlediska však nelze nehovořit o zcela mimořádném výkonu starostů, členů krizových štábů i dalších lidí, kteří řídili práce při odstraňování havarijního stavu v obcích. Zde se nelze nezastavit u příkladné činnosti krizového štábu v Deštném. Paní starostka a tým lidí, který jí od prvních dnů pomáhá i dnes, nastavil laťku velmi vysoko. Příkladnost činnosti krizového štábu v Deštném pomohla a inspirovala v mnohém ostatní kolegy, ale i krizový štáb v Rychnově n. Kn.

Slova díky za tuto práci od lidí přímo zapojených do dění nemají jistě takovou váhu jako obvyčejné poděkování a úcta od lidí, kteří sami trpěli povodní.

Závěrem chci vyjádřit úctu a uznání týmu, který pod vedením paní starostky dokázal udělat obrovský kus práce a často na hranici lidských možností.

Helmut Dohnálek - vedoucí ref. regionálního rozvoje OkÚ Rychnov n. Kn.

Pomoc členů Horské služby

Na likvidaci povodňových škod se okamžitě zapojila většina členů i čekatelů Horské služby. Převážně jsme se zaměřili na pálení dřeva, které bylo naplaveno a překázelo těžké mechanizaci, která postupně začínala upravovat tok říčky Bělé do původního koryta. Dále jsme se věnovali úklidu v bezprostřední

blízkosti domu Horské služby a úklidu nejvíce postižených prostor - garáží. Čistili jsme od bahna techniku, zařízení a uskladnili materiál.

Na žádost rodiny Zemánkových jsme pátrali po nezvěstném ing. L. Zemánkovi. Neuspěla Policie ani my. Sbírali jsme po toku Bělé alespoň částečně použitelné věci (např. boty, lyže, myslivecké trofeje a pod.) a shromažďovali je u rodinného přítele Zemánkových pana B. Dömera. Likvidovali jsme i torzo rekreačního domku Zemánkových včetně asanace dřevěných částí a střechy.

Pomoc při povodňových škodách nabídly i ostatní okrsky Horské služby oblasti Orlické hory - Říčky a Čenkovice.

Na další likvidaci povodňových škod byla vyhlášena brigáda dne 29. 8., které se zúčastnilo 20 členů, čekatelů a jejich rodinných příslušníků. Upravovalo se prostranství u Horské služby, kde původně bylo koryto rozvodněné řeky.

Všem zúčastněným patří dík. Nikdo nevíme, kdy budeme potřebovat pomoc. V každém z nás by mělo zůstat určité „MEMENTO“.

Václav Vojtěch

My a povodně

Téměř přesně před rokem vyšel v Deštníku článek nazvaný Povodně a my, který se týkal záplav na Moravě. Kdo mohl tušit, že se tato hrůza odehraje ještě jednou a bude se týkat právě nás? Proto nyní titulek opačně. Je to téma zatím velmi citlivé a povídání se většinou neobešlo bez slz a dojetí. I když člověk s těmito lidmi cítí, těžko si umí přestavit, co prožili. Naslouchala jsem a napsala jsem vše, jak jsem to cítila a nic neupravovala. Když jsem si vše v závěru přečetla, cítila jsem, že patří obrovský dík krizovému štábu a paní starostce, kteří odvedli kus práce. Superlativy se nešetřilo, bylo vidět, že lidé, bohužel za tak bolestivé situace, se k sobě dovedou chovat lidsky a citlivě. Kéž by tomu bylo i za normálních okolností.

Jana Prouzová

Alena Křížová, Deštné čp. 331:

„Od půlnoci jsme vylévali vodu před garáží. Pak vypadl elektrický proud. Začalo nám téct do sklepa. Manžel se snažil vyjet s autem a babička mezi tím vybírala vodu. Byla to zoufalost. Najednou praskly dveře a voda byla všude. Byl to nezadržitelný příval. Nejsem žádný atlet, ale najednou jsem stála na pračce a trásla se hrůzou. Babičku naštěstí napadlo vysadit sklepní

okno, aby voda odtékala. Nebýt toho, možná jsme se utopily. Děda byl mezitím ve chlívě u koní a nevěděla jsem ani, kde je manžel. Když jsme se dostaly ven, volala jsem 150, že nevím, kde je muž a děda. Navíc, děti jsme měli u babičky v Zákoutí, ale tam jsme se nedostali. Nevěděli jsme vůbec, jestli jsou živí. Osobní věci, které nám to odneslo, je nic proti tomu, co bezmocný člověk při tak ničivém živlu prožívá. Jsem ráda, že jsme naživu a v pořádku. Nebudu jmenovat všechny lidi, kteří nám pomohli, abych na někoho nezapomněla. Vojáci, místní krizový štáb, i lidé, od kterých bych to nečekala - všem patří dík. O morální podpoře ani nemluvě. Říkám jen - už nikdy víc.“

Jarmila Radochová, Zákoutí čp. 0185:

„V 11 hodin večer jsem žehlila a vůbec nic jsem netušila. Uložila jsem čtyři vnučata a děda taky spal. V 1 hodinu v noci najednou voda v oknech. Byl to šílený hukot! Vzbudila jsem dědu a volám: Rychle obleč děti a musíme ven! To ještě svítila elektřina. Vyhnali jsme děti za dům a otevřeli poklop do sklepa, aby voda měla kudy utíkat. Musím taky říci, že pes jakoby něco cítil, neustále „otrávoval“. Hned vedle nás bydleli Zemánkovi, kterým to odneslo celý dům. Stojíte před domem, vidíte, že se hroutí protější stavení a nemůžete vůbec nic dělat. Seděli jsme s dětmi od půl druhé za domem na mezi, pozorovali tu hrůzu až do sedmi hodin do rána, než konečně přišla alespoň nějaká pomoc. Víte, na něco takového se hned tak nezapomene. Stále mám v pokoji uchystaný ruksak včetně dokladů. Po té hrůze jsme bydleli nedaleko u syna asi tři dny. Když se vše trochu uklidnilo, vrátili jsme se domů. Děti ovšem nechtěly. Bály se. Víte, když vidíte tu strašnou bezradnost, nemůžete ani spát.

Chtěla bych poděkovat krizovému štábu, panu Hejlovi, který velmi obětavě zařídil a udělal, co bylo třeba. Jakoukoliv odměnu odmítl. Velký dík patří paní starostce. Je to žena na svém místě.

Takže jednoduše řečeno - nechci už to nikdy prožít.“

Josef Kubiček, Zákoutí čp. 188:

„Probudil mne hukot vody asi ve 2.30 hodin. Pohled z okna byl hrozný. Všude kolem nezadržitelný živel. Navíc šílená bouře a blesky najednou a byli jsme bez elektřiny. Běžel jsem do patra za matkou. V ten moment jsem si uvědomil, že jsem rád, že děti nejsou doma. Najednou jsem začal přemýšlet o tom, jak starý barák to je, navenek možná vypadá pěkně, ale když to tak probereme, nemá věnec a má dřevěné stropy. V případě podemletí by se hned sesypal. Zachránil nás v podstatě betonový roh, který jsem vybudoval za účelem terasy, která zatím není hotová. Pociť to byl strašný. Cítíte se bezmocný a čekáte, co přijde. Zůstali jsme s maminkou úplně nahoře v nejzazším rohu a jen poslouchali ten strašlivý hukot. Když k ránu začala voda opadávat, uklidnil jsem se. Pak jsem vyšel před dům a volali

na mě lidé od hotelu Orlice, jak jsem na tom, jestli něco nepotřebuji. Cítil jsem obrovskou soudržnost. Víte, taková hrůza, která vás donutí vzít si s sebou na půdu fotky dětí a doklady a modlit se o přežití, tu bych nikomu nepřál. V závěru bych chtěl poděkovat krizovému štábu, který reagoval velmi pružně. Velký dík patří paní starostce a náčelníku Horské služby panu Šifrovi. Úpravy kolem domu budou ještě dlouho trvat. Odnadlo mi to přístupový most, ale díky jmenované pomoci mám zatím provizorní a buduje se nový. Víte, člověka asi v těchto chvílích nezajímají hmotné statky, ale to, že přežil. Na závěr bych chtěl říci, že cítím s lidmi, kteří dopadli mnohem hůře a nejen v naší vesnici. Samozřejmě nechci už nic podobného aby se opakovalo, ale pokud ano, cítím povinnost pomoci, nakonec vyplývá to i z mého zaměstnání.“

Jiří Švejda ml., bufet TENDR:

„Ve tři ráno si přišel pan Kuchař půjčit lano. Nenapadlo nás vůbec, že se něco děje. V šest hodin přiběhla babička, že je vše vyplavené. Tak jsme nastoupili. Pohled to byl krutý: po okna voda. Byli jsme bez proudu. Vyházeli jsme lino i koberce. Počkali jsme do 9 hodin a začali uklízet. Našlo se pár lidí, kteří pomohli. Člověk, když se dívá na tu spoušť, cítí strašnou bezmocnost. Ale co můžete dělat? Navíc nechápu, jak může přijít někdo s fotoaparátem, říct vám, abyste pózovali, že si vás u té spouště vyfotí. Byli jsme pomoci také v Opočně, kde to nevypadalo vůbec pěkně. Když vám řeknu, že plavaly mražáky a stála do 1,5 m voda, kde vidíte zdevastovaný úplně nový dům - není co komentovat. Co se týká lidí, myslím, že byli vstřícní nejen pracovně, ale i finančně. Škoda, že si jsou lidé blízko jen při takových situacích.“

Eva Fabiánová, Zákoutí č.p. 203:

„Před jednou hodinou v noci slyším telefon, že mám manžela odvést k hasičům. Dozvídám se, že v Deštném je povodeň. Vrátila jsem se tedy v 1.15 domů a kdybych se zpozdlila, už bych se nedostala k domu, protože cesta byla pod vodou. Ozýval se příšerný hukot, přestal jít telefon a elektřina. Je jasné, že spát se nedalo. Ve 4.15, když se začalo rozednívat, rozštěkal se náš pes. Netušila jsem, co se děje. Zahlédla jsem dvě osoby, jak jdou směrem na skokanský můstek. Poznala jsem paní Zemánkovou. Volám - paní Zemánková odpovídá: „Evo, my nemáme vůbec nic. Voda nám vzala úplně všechno.“ Bohužel, doslova. Byla v noční košili, bosa, se snachou, která držela pětiměsíční dítě na ruce. Cítila jsem strašnou bezmocnost a co můžete v ten moment udělat, než poskytnout přístřeší. Slova jsou nic. V pět hodin ráno jsem se šla podívat na most a chtělo se mi plakat, když jsem viděla tu spoušť. Vypadalo to jak po vodopádech. Jen jsem si říkala a děkovala Bohu, jak jsem ráda, že rodičů dům zůstal stát. Ale to ještě není vše. Začala jsem cítit plyn. Od sousedů z nádrže díky pohromě začal unikat propan. Když konečně odpoledne přijeli plynáři, zjistili silnou koncentraci - hrozil výbuch. Dnes si teprve uvědomuji, co vše se ještě mohlo stát. Chtěla bych poděkovat krizovému štábu, který fungoval velmi pružně a rychle. A paní starostce. Cítím s lidmi, kteří přišli o všechno. Není nad to, když se má člověk kam vrátit. Asi si to nikdo z nás neumí představit, když někdo přijde o blízké. O tom snad ani řeči. Poděkování patří Koloniálu Veselý, který poskytl pomoc tak, že postiženým prodával za nákupní ceny. Obrovský dík patří spouště lidem, které nebudu ani jmenovat, abych na někoho nezapomněla. Cítila jsem obrovskou soudržnost a citlivé jednání. Kéž je nám to do budoucna ponaučením.“

Vlastimil Slezák, chata ALBA:

„Začalo to úplně nevinně. Najednou mě byla zima. V 1.45 jsem se probudil, šel jsem se podívat ven, protože začal štěkat pes. Nic jsem nezpovídal, a tak jsem usnul. Probudil jsem se ve 2.45 a měl jsem ve služebním bytě po kolena vodu. Běžel jsem do výčepu, pak zpět na chodbu a zburcoval spolupracovníka. Všude už tekla voda. Vběhli jsme do kuchyně a tam nás zastihla přívalová vlna. Volali jsme 150 - hasiče, že je kritická situace. Během několika sekund byla voda úplně všude. Strhla nás až do výčepu. Podařilo se nám vysadit okna, aby voda mohla odtékat. Vyběhl jsem do druhého patra, vzbudil kolegyni, pak už jsme jen sledovali, co se kolem děje. Když to utrhlo kus Alby, nic jsme neslyšeli, ale pak se ozvala rána, to už to chata odnesla naplno - bál jsem se. Pak už stálo na cestě hasičské auto, ať si nastoupíme, že nás odvezou. Kolem tekli šílení proud. Odvezli nás všechny na chatu Květa. Neměl jsem vůbec nic na sebe, byl jsem bos. Vše mi uplavalo a byl jsem jen ve spodním prádle. Nezůstalo mi vůbec nic, jen deštník a bunda. Víte, když se mě ptáte, na co člověk myslí v takové situaci, odpovídám: je to taková hrůza, že vůbec na nic. Jen si zachránit život a přání, aby to už skončilo. Chci poděkovat vedení hotelu Orlice, kteří mi poskytli azyl. Hned 1. den nám dali najíst a udělali, co se dalo. Vůbec jsem měl pocit, že všichni lidé, ať je neznám, dělají, co jen můžou. Až na pár fotografů, kteří chodili, fotili a mě se zdálo, že se baví na cizím neštěstí. Děkuji krizovému štábu a paní starostce. Tím je řečeno vše.“

Soňa Dismanová, Deštné č. 389:

„Vnímala jsem celou situaci velmi citlivě. Voda se nám sice nevyhnula, taky jsme si užili, ale ve srovnání, co prožili ostatní, to není asi nic. Chtěla bych těmito řádky poděkovat krizovému štábu, paní starostce, kteří svým citlivým a lidským přístupem v momentě, kdy člověk je v krizi, dokázali, že ty základní vztahy, a nejen ty, opravdu fungují.“

Jiří Elsner, majitel hotelu Šerlišský mlýn:

„Po odpolední bouři jsme nevěděli doma kam dřív skočit. Ve sklepě bylo asi 20 cm vody a pořád přitékala. Naštěstí přestalo pršet a my jsme si oddechli, že je to za námi. Samozřejmě nás zajímalo, jak je na Šerlišském mlýně. Tam bylo v tu dobu všechno v pořádku. Po úklidu

sklepních prostor doma jsme asi v 11.30 hod. šli spát. Ale asi v půl jedné mi to nedalo a volal jsem znovu na hotel. Recepční mi řekl, že voda se valí sklepy, je všude, už jde i do recepcce, do baru a celého přízemí hotelu... Musíme tam. První zádrhel - nejsme schopni otevřít garáž, protože venkovní vody se valí do baráku a nejde to otevřít. Proto musíme počkat, až voda trochu opadne, a pak autem vyrážíme. Dojedeme ale jen k benzince, vletíme do půlmetrové vody a já jsem rád, že vycouvám a jedu zpět domů. Do tří hodin vyháníme opět vodu ze sklepů. Znovu se pokouším dostat na Mlýn. Od Horské služby to nejde, dozvídám se, že navíc je pryč most „v esičku“. Tak jedeme s Tomášem Klinským po „bunkrovce“. Asi ve 3/4 na 4 jsme se dopravovali ke Grunvaldskému mostu, ten ještě přejíždíme, ale jen asi po polovině vozovky. Jsme na Mlýně. To, co vidíme je něco strašného a já mám pocit, že tohle je konec Šerlišského mlýna. Podemleté základy, nové koryto řeky těsně podle hotelu, nedávno vybudovaná kanalizace pryč... Na místě jsme asi do 11 hodin a snažíme se zjistit rozsah škod v objektu. Stále si myslíme, že je to prostě konec a když ne, tak že to bude hodně dlouho trvat. Pak jedeme dolů do Deštného, doma opět vytíráme podlahy a odpoledne se opět vracíme zpátky na Mlýn. Je tu asi 10 rekreantů, které odsud musíme nějak dostat. Půjde to jedine turistickou cestou k Masarykově chatě, protože most v Grunvaldu už není. Pomocí našeho traktoru vytahujeme auta na Šerlich a loučíme se s nimi.

Následující dny jsem si připadal jak atlet - lital jsem mezi Grunvaldským mostem a Šerlišským mlýnem - to byla nejkratší cesta. Nejdůležitější bylo dostat na Mlýn techniku, ale nebylo kudy. Všechny přístupové cesty byly nesjízdné. Nejzoufalejší jsem byl, když uvízla požární technika 100 metrů od Mlýna a nemohla ani tam, ani zpátky.

Přes všechny potíže, které nás potkaly, chci poděkovat členům hasičských sborů, kteří se nám snažili v danou chvíli pomoci. V situaci, ve které jsem se ocitl, jsem si uvědomil, že daleko potřebnější jsou lidé skutečně zasažení povodňovou vlnou. Ti přišli o své domovy.

O dalších strastech třeba zas přičtě.

Bedřich Dörner, Deštné čp. 326 - meteorologická stanice:

Faktické údaje o povodních:

1. bouřka: 16.30 - 17.45 hod.

2. bouřka: 20.20 - 6.30 hod.

Za tuto dobu spadlo 204 mm srážek. Největší intenzita byla ve 22.30 - 3.00 hodin. To je největší množství srážek naměřené na této stanici od roku 1965. Pro porovnání: roční průměr zhruba 1.100 mm, srážky za rok 1997 celkem - 1.306 mm.

„Vše fungovalo stoprocentně, každý dělal co mohl, lidé byli semknuti snad od roku 1989 poprvé. Kdybychom šli zpět do historie, naši tátové by určitě tohle neřekli. Takže ne stoletá voda, ale tisíciletá.“

Milada Petrovková - prodejna Orlického konzumu v Jedlové:

„Na tu hrůznou noc nechci ani vzpomínat. Měli jsme velké štěstí, že se nepřivalily velké kusy klád, protože kdyby to vyrazilo výlohy, bylo by to jasné. Měla jsem takový zvláštní pocit. Přijeli jsme právě ze Slovenska, kde jsme se měli ještě zdržet, ale mě to doslova hnalo domů. Nic netušíc jsme šli spát a asi v 0.30 hod. nás probudil záchranář, ať si raději přeparkujeme auto.“

Jenže všude jsem se bořila v bahně a v přívalu vody. Auto jsme museli s vypětím sil vytlačit. Vběhli jsme do krámu a snažili se vyrovnat vše co nejvýše. Pak jsme zůstali bez proudu. U parkoviště to utrhl plot a ten strašlivý hukot nás pronásledoval všude. Když zůstanete bez elektřiny, nevíte co se děje, jen se klepete strachy. Je to zoufalost. Nehnuli jsme se od okna a sledovali při záblescích blesků bufet Tendr, kam až sahá voda. - Když voda vystoupí až po parapet - říkali jsme si - bude zle i u nás - . Naštěstí voda kolem 4. hodiny začala klesat. Oddechli jsme si. Ovšem zůstali jsme tři dny bez proudu a veškeré zboží v mrazácích jsme museli zlikvidovat. Škody byly velké. Minulý rok jsme zažili povodně v Lanškrouně, ale co se odehrávalo v Deštném, je nesrovnatelné. Tam voda sice stoupala, ale co to je proti přívalové vlně, která smete, na co přijde. V podstatě 3 dny jsme žili ve vodě. Nastal tvrdý úklid, který obnášel 20 hodin práce denně. Víím, že to je nic proti některým ostatním lidem, kteří přišli o všechno, ale stejně, když se dnes rozprší, bojím se.“

Pan Ladislav Štěpán a pan Jiří Pacourek

S panem Jiřím Pacourkem a p. Ladislavem Štěpánem, kterým se povodně rovněž nevyhnuly, jsem hovořila najednou. Pan Štěpán byl smutný a vůbec se nedivím - po tom, co prožil. Nejdříve se rozhovořil pan Jiří Pacourek, který obětavě tu hrůznou noc pomáhal.

„Byl jsem s přáteli na volejbale. Nic nenapovídalo tomu, co se bude dít, když dorazím do hotelu Jedlová, kde bydlím. Když jsem začal usínat, bylo to zhruba v 1.30 hod., přiběhla manželka Ládi - paní Eva Štěpánová, že je zle, že manžel je ve stodole na půdě, kde zachraňoval ovce a nemůže ven. Okamžitě jsem reagoval. Běželi jsme, co nám síly stačily, ovšem kolem se hmul nezadržitelný příval. Ke stodole nebylo možné se dostat. Svítili jsme na sebe pouze baterkou, protože pro strašlivý hukot jsme se vůbec neslyšeli. Vyběhli jsme do domu na balkon a odtud se snažili o kontakt. Co v ten moment prožíváte, je úděs. Rychle jsem přivázal lano k zábradlí a pokoušel se ho hodit ho Láďovi. Rozhodovaly sekundy. Láďa volal, že už to nezvládne. Visel jsem nad zábradlím a trnul hrůzou, aby mě to neodneslo taky. Láďa duchapřítomně stihnul vytáhnout prkna opřená o stodolu a snažil se nám je podávat. Pomocí lana a prken se nám po velkém úsilí podařilo Láďu vysvobodit. Stihnul ještě sundat nacucaný vařák, aby byl co nejlehčí. Dostal se na balkon. Jinak by nám asi uplaval.“

Ladislav Štěpán: „Víte, bál jsem se. Když se kolem vás valí něco, co nemůžete ovládat a jde vám o všechno, není se co divit. Když jsem se dostal konečně do domu, voda už byla nad sklepní okna. Jediné štěstí, že se nepřipřítla nějaká těžká kláda, která by při proražení oken zlikvidovala úplně všechno. Připadal jsem si jak v ponorce. Kolem domu bylo zhruba 1,5 m vody. Za chvíli přijeli hasiči a museli jsme pryč.“

Jiří Pacourek: „20 minut poté, co jsme Láďu vysvobodili, spadla ve stodole vnitřní zeď“ a pak se zřítilo úplně vše. Krize trvala zhruba od 2 do 4.30 hod. ranních. Nemůžete vůbec nic dělat a jen sledovat, co se bude dít.“

Ladislav Štěpán: „Můžu vám říci, že jsem dokonale vypláchnutý, uplavalo mi 60 králíků, 7 ovcí, traktůrek a spousta dalších věcí, které jen tak dohromady nedám. Zůstali jsme bez pitné vody. Dodnes ji nemáme. Podpora přišla nejen od místního krizového štábu, ale i z Moravy. Jinak jsem si většinou musel poradit sám. Dík patří paní starostce. Vůbec děkuji všem, kteří mi pomohli. Prožít něco takového už bych nechtěl.“

Arpád Lörincz - chalupa Šedý vlk

Vážený občané, čtenáři, byl jsem požádán, abych vyličil situaci a svoje pocity při povodni. To jsem se snažil učinit. Nebyl jsem zdaleka jediný, koho povodeň nějakým způsobem postihla. Ale domnívám se, že pocity všech, kteří u toho byli, byly velmi podobné. Vražedná síla vodního živlu byla oné noci strašná. Nikdo, kdo u toho přímo nebyl, to nepochopí.

Velmi silně na mne zapůsobila i soudržnost lidí v prvních dnech po povodni. Vzájemná pomoc byla samozřejmostí. Činnost krizového štábu, ve kterém byla starostka obce, náčelník Horské služby J. Šifra, velitel Policie mjr. Skalička a velitel místních hasičů L. Zářecký, byla jednoznačně perfektní. Fungovala koordinace, byl velmi dobře vyhodnocen postup prací, finanční pomoc a pod. Těmto lidem patří zasloužený dík a uznání. Protože jenom díky obětavosti těchto lidí a zaměstnanců všech firem je Deštné v takovém stavu, v jakém právě je. Neměli bychom na to zapomínat.

Povodeň - byl jsem blízko...

Je 22. července, středa, krásné odpoledne. Jsem na terase Šedého vlka a zálibně hledím na obrovský placák v zátočině potůčku a hledám „svých“ pět pstruhů, kteří tu bydlí. Počítám: jeden, dva, tři... Na druhé straně u břehu stojí v ohradě dva koně, kousek od nich se dvě holčiny dohadují, či že je ta ohlávka. Opět registruji, že opodál letos hotovený dřevěný přístřešek pro koně velmi pěkně zapadá do celkové představy o přirozeném přírodním zákoutí. Ne tak železný můstek přes potok. Je třeba ho natřít a nejspíš obložit dřevem. Je ale pevný, z traverz. Jsem spokojený. Před letní sezónou jsem udělal dost práce. Nové kovové zábradlí, nová podlaha na terase. Ještě srovnat a dokončit terén před vinárnou. Kamenné schody k můstku se mi povedly. Hrozná práce, ale výsledek stojí za to. Znovu se dívám na „svoje“ pstruhy. Už jich je pět. Teprve nedávno jsem se dozvěděl, že tenhle potok se jmenuje Bělá. Proč asi? Obracím se. Ven z chalupy vycházejí další děti. Jsou to děti především mých známých. Líbí se jim tu. Kluci jdou stavět další hráz, aby tu minulou mohli zbourat. Holky nesou mlsy koním. Dneska nejmiň podesáté.

Je 20 hodin. Odjíždím do hotelu Jedlová. Docela se těším. Musím projednat některé věci a tam je příjemně. Dobrá spolupráce. Tak by to mělo být všude. Začíná pršet. Obloha je černá. Vypadá to na průtrž. Aspoň se vyčistí vzduch. Zítra bude krásně...

23.00. Vycházím z hotelu Jedlová. Leje. Běžím k autu. Než odemknu, cítím moko v botách. Rozjíždím se. Blýská se. Jedu krokem. Stěrače nestíhají brát vodu z oken. Blesk jeden za druhým. Hřmění neslyším. Hrozně leje. Chvilku nevím, kde jsem. V pořádku, už je tu křižovatka. Dojíždím k chalupě. Vcházím na pokoj. Je 23.30. Moje žena sedí schoulená v posteli. Ze stropu na několika místech crčí voda. Žena je vyděšená. Teprve teď si uvědomuji, že něco není v pořádku. Žena mi tvrdí, že voda v potoce je hrozně vysoko. Uklidňuji ji, převlékám se, беру gumák a jdu ven. Je 23.40. V té chvíli netuším, že budu venku nepřetržitě osmnáct hodin...

Jdu na můstek. Moje baterka, ale především blesky ozařují hladinu potoka. Ne, to už není potok, to je rozbourčená řeka. Hladina je půl metru pod můstkem. Ještě odpoledne to bylo dva a půl metru. Můstek se chvěje. I přes jakou vodu a hřmění bouřky je slyšet tlumené dunění valících se kamenů. Nemohu odtrhnout oči od hladiny. Je to úděsně nádherný pohled. Cítím, že jsem opět úplně promočený. V tuto chvíli je to jedno. Přichází manželka se starší dcerou a Milanem. Žena mi něco říká. Neslyším ji. Musí křičet. Chce odvést koně. Odmitám to. Jsem klidný. Vždyť takhle vysoko jsem tu už za těch 15 let hladinu viděl. Bylo to při jednom jarním táni. Uklidňuji ženu, moc se mi to nedaří... V hlavě se mi rovnají myšlenky, co udělat, kdyby náhodou... Jsou tu děti, koně... Děje se to automaticky. Nepotřebuji se soustředit.

Je 00.30. Beru si do kapsy náhradní baterie. Oblohu protne blesk. Ohromná rána. Světlo zhasíná. Jdu ke koním. Jsou neklidní. Vracím se na můstek. Voda olizuje spodek můstku. „Odvedme koně“, přesvědčuje mě žena i dcera. Odmitám to. Na to je čas. Voda se přece nevyllje. Kde by se jí tolik vzalo?

1.00 - první nárazová vlna. Nebe zešílelo. Světlo jak ve dne. Přes můstek se poprvé převalila voda. Uvědomuji si, že je třeba začít jednat a především zabránit panice. Nechávám vzbudit všechny děti, obléknout, vzít nejnnutnější věci, jít na chodbu. V pokojích směrem k potoku nesmí nikdo zůstat...

1.35 - telefon u mě nefunguje. Běžím na Orlici. Volám Vendulu. Popisuji jí stav. Zjišťuji, že jsem po hasičích první místní, kdo volá - je třeba budít lidi.

1.45. Přecházím se ženou, dcerou a Milanem most, valí se přes něj voda. Hladina se viditelně zdvihá, vylévá se z břehů. Proud si našel cestu už i do stáje pro koně. Ti jsou pod břicha ve vodě. Vyvádíme je. Prorážím ohradu, protože východem to už nejde. Příliš silný proud. Řvu, ať koně odvedou ke Kotyzovi. Jdou všichni tři. Vracím se přes můstek, který je napjatý jak luk. Běžím. U hlavního vchodu se obracím a ženu zpátky. Musím prorazit zadní stěnu stáje. Pak možná voda jen proteče. Přebíhám můstek. Jde to těžko. Voda je ve výšce zábradlí. Proderu se. Pět metrů za můstkem se otáčím. Zjišťuji, že tam už není. Zakleju. Trhám a vykopávám prkna ze stáje. Jde to lehce, voda má ohromnou sílu. Vycházím ven. Uskakuju. Padám do vody, ale urvaný strom mě mine. Zpátky k chalupě se nedostanu. Běžím. Jde to špatně. Musím zkusit přejít u Horské služby. Děti zůstaly samy. Jen nahoře na pokoji je jeden rekreant. Už jsem u kapličky. Snažím se vylít vodu z gumáků. Zabočuji k Horské službě. Není vidět most. Všude vře a řve voda. Nedovedu si vybavit, kde most byl. Zkouším to. Když se mi podaří nahmátnout zábradlí, pak to přejdu. Jsem po pás ve vodě. Proud je stále silnější. Strhává mě. Poponese asi 10 m. Chytám se kmene, jsem na břehu. Tudy nepřejdu. Běžím. U Kotyzy se ke mě přidává Milan. Od Staré cesty vyjíždí auto. Přisedáme si. Potkávám se s Václavem Vojtěchem. Dovází nás pod Květu. Dál to nejde. Silnice se změnila v koryto řeky. U Alby je vody po pás. Přidružujeme se s Milanem, podaří se nám projít. Vbíhám do chalupy. Děti na chodbě, dva kluci chybí. Letím do Orlice. Jsou tam. Rekreant, který zůstal na chalupě myslel, že mě to vzalo s mostem. Kluky vracím na chalupu. Milan dohlíží na děti. Jdu ven. Jdu k místu, kde byl můstek. Není tam nic. Řeka si našla novou cestu. Na hladině vidím plout stromy, prkna, trámy... Valící se kmeny jsou hrozbou. Uvědomuji si, že tuhle sílu nedokáže nic zastavit. Svítím na dům. Základy jsou pod vodou. Stále prší.

4.30. Rozednívá se, posílám děti spát. Obcházím dům. Opět potkávám Václava. Jsme promrzlí. Jdu pro pití. Potřebujeme to oba dva. Prohlížíme nejbližší okolí. Pepa Kubiček je naživu - to je dobrá zpráva. Jeho dům stojí, i když je odříznutý. Koupaliště není. Vlasta je metr a půl pod vodou. Část Alby spadla. Hladina opadáva. Mluvím s Vendulkou. Je 9.00. Dozvídám se další podrobnosti. Někdo je nezvěstný... Někde voda odnesla dům... Všechno vnímám jako sen. Jdeme čistit zatarasení most směrem k Šerlišskému mlýnu.

Je 23. července, 17.30, čtvrtek. Jsem na terase Šedého vlka a rezignovaně hledím na spoušť, která je kolem mne. Žádné stromy, žádný most, žádné schody, žádná radost. Lehám si na lavici a okamžitě usínám.

Ještě jednou k povodním

O povodni jsem rozmlovala i s p. Milanem Vítem - správcem a vedoucím Výcvikového a školícího zařízení (majetek Velitelství vzdušných sil armády ČR), který v této kritické době poskytl zázemí krizovému štábu a středisku humanitární pomoci. Chatový objekt je velmi pěkný. Školí se zde i letci z Belgie, Německa a Anglie. Určitě bude stát za to rozhovor s panem Vítem v některém z příštích čísel Deštníku. Další povodňové zážitky mi sdělili Jiří Dařílek a Václav Verner.

Jana Prouzová, foto JaK

Milan Vít - správce a vedoucí od roku 1994:

„Vůbec jsme nespali. Celou dobu jsem myslel na náš bazén (u hotelu Orlice), který jsme pracně vybudovali a těšili jsme se, jak nádherný bazén to bude. V podstatě, když přišla první bouřka v 18 hod., šel jsem se podívat k bazénu, co se děje. Měli jsme totiž na říčce postavenou hráz, a tak jsem ji raději rozbouřil. Vrátil jsem se promáčený do objektu a pak už to šlo jedno za druhým. Dvakrát do nás uhořelo. Vyhořela nám vodárnička. Neustále jsme obcházeli chaty, protože jsme zde měli ubytovaných 60 lidí a navíc jsme byli bez elektřiny. Nikdo nezamhouřil oči. Celou noc jsem si říkal - bazén bude asi pěkně špinavý - ale představte si to zděšení, když jsem kolem páté ráno zjistil, že bazén není vůbec. Na místě již stálo 10 místních občanů, přijela i paní starostka. Kolem domu pana Kubička se valila voda. Byl to pro mě hrozný pohled, když jsem spatřil pana Kubička. Stál na zápraží a na sobě měl jen krátké kalhoty. Vše, co kolem domu vybudoval, bylo pryč.

Pak nastala spolupráce. Všech 60 lidí opustilo objekt a já jsem nabídl ubytování krizovému štábu. Zavolał jsem veliteli vzdušných sil, abych mu oznámil, jak jsem se v této situaci rozhodl. Byl velmi vstřícný a okamžitě nabídl v případě nouze vrtulník. Několikrát denně jsem byl s vedením ve spojení. Víte, byl jsem 40 let letec a vedoucí letiště. Zažil jsem toho moc, ale tahle hrůza se mě hluboce dotkla. Obecní úřad zde zřídil středisko humanitární pomoci. Dík patří ženám, které zde uklízí. V ty kritické dny se nadřely 2x tolik a dělaly to obětavě (Eva Šritrová, Iva Štěpová, Renáta Janoušková). Elektrikáři hned první den opravili elektriku. Paní starostka zařídila okamžitě vzorky pitné vody. Po tom psychickém otřesu mě naopak zvedlo, když jsem viděl, kterak se lidé dali dohromady. Přál bych si, aby nám to co nejvíce vydrželo. Vadí mi, když se nyní dozvídám, že se lidé zlobí, když ten či onen má dřív most nebo cestu.“

ing. Jiří Dařílek - Autokemp v Deštném v O.h:

„Pro mě je to zážitek na celý život. Je nepochopitelné, že se zde sejdou 4 fronty najednou. To nemohl tušit nikdo. Odpoledne přijel pán, který si u nás zaparkoval auto a vyrazil na vršky. Druhý den nemohl uvěřit svým očím. Když jsem viděl ten neovladatelný příval hučící vody, naskakovala mi husí kůže. U příjezdového mostu jsou poškozeny nájezdy, ale není to tak zlé. Most byl dimenzován na stoletou vodu, ale hrůza mě jímala, když jsem viděl, že se voda valí přes most. Hlavní škody vznikly na pozemku - odpovídá to v podstatě jedné stavební parcele. Vybudované volejbalové hřiště je pryč. Hlavní devizou tohoto autokempu je a měl být klid. A já mám po klidu. Co s tím, když to přijde znovu? Bude to asi zničit filozoficky, ale pro mě je to námět k zamyšlení, jak se k sobě lidé a k přírodě mají chovat. Poděkování patří krizovému štábu, paní starostce, Horské službě, hasičům. Vše fungovalo perfektně.“

Václav Verner, čp. 7:

„Ve 23 hodin jsme šli spát. Po půlnoci nás probudila bouře. Podíval jsem se z okna a viděl, jak od potoka stoupá voda. Vše šlo velmi rychle. Kolem domu se již valil hučící proud. Běžel jsem do sklepa, kde stála voda až do 1,7 m. Vylovil jsem kocoura, který doslova plaval. Tak vyděšené zvíře jsem ještě neviděl. Nedalo se vůbec nic dělat. Kdyby člověk chtěl něco zachraňovat kolem domu, asi by mu šlo o život. Tak jsem raději vlezl do postele a čekal, co se bude dít. Fůra dříví, fůra škváry, dvě palety cihel, vše bylo najednou pryč. Cítíte strašnou beznaděj. Chybělo málo a měl jsem vyplavený i byt. Odneslo nám to filtračku k bazénu, zahradní gril a posezení. Ve sklepě máme pitnou vodu - je tam studna. Vše jsme museli tudíž vyčistit a udělat nové zkoušky. To běsnění mi odneslo i kus pozemku. Jsem rodák z Deštného, ale takovou povodeň nepamatuji. Pochvala patří krizovému štábu a paní starostce. Odvedli obrovský kus práce.“

Obec Deštné v Orlických horách si Vás u příležitosti 10. výročí ničivých povodní v Orlických horách dovoluje pozvat na vzpomínkovou slavnost 1. srpna 2008 u pamětního kamene v Deštném v Zákoutí

Program: 13:00 - položení květin u památníku

- projevy hostů

- modlitba

- hudební vystoupení skupiny Sarabanda z Rychnova n. Kn.

13:40 - procházka obcí do Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném

- prohlídka výstavy „10 let poté“

14:20 - přátelské posezení v zahradním areálu muzea

17:30 - mše v kostele sv. Máří Magdalény

18:30 - koncert v kostele sv. Máří Magdalény

Připravuje se výstava „10 let poté“. Máte-li doma fotky z povodně, půjčte je Obecnímu úřadu v Deštném v O. h. k oskenování (fotografie budou ihned vráceny). Obohatíte tak výstavu a mnohé vzpomínky.

Závodní lyžování v naší obci po roce 1945

Jiří Dařílek dokázal už jako junior bodovat v závodech dospělých a tím se probojoval v letech 1985 – 87 do československé reprezentace dospělých. Jirka Dařílek i Romana Stejskalová budou mít velké úspěchy i jako trenéři. Dařílek se trénování věnoval už od svých třiaadvaceti let, od roku 1991. Jeho svěřenkyně Daniela Jindrová se dostala až do reprezentace. Také Filip Brychta, Petra Rázková, Lucka Křížová a Katka Kuncová podávali výkony na celorepublikové úrovni. O Romaně Stejskalové jako trenérce bude řeč v závěru.

V posledních letech se o závodní lyžování v naší obci zasloužili trenéři Bouhouš Jakoubek, Jan Ježek a Petr Bauer. Výborné výsledky pod jejich vedením podávala nejprve Radka Jakoubková a brzy nato Marek Potštýnský, Honza Hepnar, Bětka Mikešová, Simona Šenkýřová a hlavně Žaneta Ježková. Dokázali a dokazují sbírat úspěchy v krajských i celostátních soutěžích. V současné době vede oddíl přípravky Lenka Hepnarová. Trenéry žáků jsou Tomáš Klinský, Romana Klinská a Radka Jakoubková. Vedoucím oddílu je Bohouš Jakoubek.

Vedle Žanety Ježkové podávala výborné výsledky i Bára Hepnarová a další. Mezi žáky jsou nadějami Tereza Potůčková, Anička Karová, Tomáš Nutil, Kryštof Preiniger a také mnozí jiní. Anička Karová získala v únoru 2007 ve Vrátné Dolině šesté místo na mezinárodním mistrovství, kde byli reprezentatni dvanácti zemí. Takových a podobných úspěchů má náš oddíl pod vysoce kvalifikovaným vedením celou řadu. Výsledky se lze dočíst průběžně v denním tisku i našem Deštníku. Rád bych ještě připomněl velké úspěchy Honzy a Petra Remešových v běžeckých disciplínách v barvách TJ Skuhrov nad Bělou.

Jsem si vědom, že by si zasloužilo pečlivěji zpracovat především období posledních dvaceti až třiceti let. To už bude jistě dobrá příležitost pro někoho, kdo dnes jezdí možná v přípravce nebo v žácích.

Na závěr bych chtěl poznamenat. V současné době jezdí v přípravce i můj vnuk Johan Liebich. Když vidím na sjezdovce nebo na vleku naše závodníky v reflexních zelených vestách a s nápisem Sokol Deštné, když vidím, jak krásně lyžují a obratně se pohybují, tak se mě zmocňuje nadšení a hrdost, že jsem patřil i já k těm, kdo si tady předávali a předávají lyžařskou štafetu. A rád bych vyzdvihl všechny, kteří se o naše malé a mladé závodníky starali a starají. Pracovat zadarmo v dnešní době tržního kapitalismu je téměř hrdinství.

Zapomněli jsme jistě na mnohé obětavé „bafuňáře“ mrznoucí na startu, na trati nebo v cíli, na rodiče a trenéry tahající slalomové tyče, na všechny, kteří se dokázali a dokáží harcovat v nepohodlí stovky kilometrů po závodech. Ano, na mnohé z nich jsme si už ani nedokázali vzpomenout. Stejně tak jsme nevzpomněli na mnoho snaživých žáků nebo lyžařů vůbec. Moc se omlouváme a snad lze jen říci: „Žádný dobrý skutek není marný.“

Slávek Liebich

Ze školy

Den Země

23. dubna se celá naše škola účastnila aktivit spojených se Dnem Země. Každá třída si vymyslela jiný program.

První část dopoledne byla pro všechny společná. Školní tělocvičnu navštívila paní Mazuchová z chovatelské stanice a přivezla s sebou dravé ptáky, sovy a tentokrát i fretku.

Děti se už na toto vystoupení vždy těší, nejenže se dozvědí spoustu nového, ale můžou si některé ptáky dokonce zkoušet nést na rukavici. I letos nad našimi hlavami létala „stará známá“ Štěpánka – sameček sovy pálené (opravdu se tak jmenuje sameček).

V další části dne jsme se rozdělili na skupiny. Děti z 1. – 3. třídy pracovaly společně ve škole. Rozlosovaly se na skupinky, ve kterých plnily úkoly, rébusy, křížovky na téma příroda. Potom jsme vyráběli mozaiky z odpadového materiálu – z víček z PET lahví. Kdo jste byl u nás ve škole, mohl jste výtvary vidět na výstavce ve vestibulu.

Žáci ze 4. – 5. třídy šli s paní učitelkou směrem k čistíčce. Cestou sbírali odpadky, které nezodpovědným lidem vypadly z ruky. Co cestou zažili, se dozvíte z jejich vyprávění.

Druhý stupeň se také rozběhl po obci. Všichni sbírali a uklízeli. Věřte, odpadků bylo všude dost. Při této příležitosti se děti postaraly také o pořádek v Kačenčině zahrádce.

J. R.

Z prací dětí

Draví ptáci

Dne 23. 4. 2008 dopoledne k nám do školy přijela paní s přepravkami pro ptáky. Všichni jsme byli zvědaví, i když tu byla už poněkoliikáté. Přivezla s sebou havrana, orla mořského, sýčka, kalouse ušatého, puštíka obecného a fretku. Bylo vidět, že ji mají dravci opravdu rádi. Nejen proto, že ji poslouchali na slovo (tedy jen tak, jak to ptáci dokáží), ale také proto, že ji poklidně všichni seděli na ruce. Některé nám půjčovala, samozřejmě i s rukavicí. Byl to velký zážitek, teda alespoň pro mě! Já osobně jsem si chvíli nesla kalouse ušatého, který se mi líbil nejvíce. Nesmím zapomenout na fretku, která byla taky nádherná! Zajímavé na ní bylo to, že dokázala ohnout zadek až tak, že dala nohy za hlavu, ale takovým způsobem, že se prohnula v zádech. To bylo úžasné. Jmenovala se Fřeták.

Jinak si myslím, že to bylo zajímavé, poučné a doufám, že příští rok přijedou zase.

Karolína Izáková (5. třída)

Den Země

23. 4. 2008 byl Den Země. Ve škole jsme měli výstavu ptáků a potom jsme šli sbírat odpadky. Chtěli jsme je vysypat na čistíčku s tím, že nám ji pan Zářecký otevře. Ale bohužel to nedopadlo. Chodili jsme v lese, protože tam byla kupa lahví. A vtom holky našly zajička. Bylo to zaječí miminko. Chtěli jsme si ho vzít do třídy, ale paní učitelka řekla, že s ním nejdříve zajdeme za panem Škodou. A pan Škoda nám řekl, že ho máme vrátit tam, kde jsme ho našli. Tak jsme ho šli vrátit, i když neradi!

To byl náš nejhezčí Den Země.

Dominika Janoušková (4. třída)

Den Země

22. dubna je Den Země. Naše škola ho slavila o den později tak, že si všichni žáci přinesli gumové rukavice, igelitové sáčky a vypravili se sbírat odpad po naší vesnici. Šli jsme směrem k čistítku a sbírali jsme odpadky. Paní učitelka nám řekla, abychom chodili po dvojicích. Já byla s Pavlínkou. Jak tak chodíme a sbíráme odpadky, našli jsme v lesíku u cestičky malého zajíčka. U čistítky jsme čekali na pana Záreckého, aby nám otevřel a vyhodili jsme všechen odpad, co jsme posbírali. Ale pana Záreckého jsme se nedočkali. Tak jsme pytel nechali opřený o bránu a vrátili se do školy. Náš Den byl prima!

Jana Vernerová (4. třída)

Školní seriál o ekologii

Proč je zapotřebí šetřit a chránit přírodní bohatství naší planety?

To hlavní je asi to, že všichni by měli chránit krajinu pro sebe, a i když ne přímo pro sebe, tak pro lidi, co tady budou po něm.

I když to na první pohled vypadá, že lidi, kteří opravdu stojí o ochranu naší planety je málo, myslím, že poslední dobou se tenhle „trend“ dost rozšiřuje. Čím dál tím víc lidí má sen stát se ekologem a „zachránit planetu“. Navíc, kdyby se odpadky a jim podobné věci „házely za hlavu“, nebo nechávali na různých místech, měli bychom místo svých oblíbených míst, jako je třeba lanovka, rybník, nebo hřiště, spíš obří skládku. A vlastně by se spíš ani nenašel kousek, kde by se dalo bydlet bez smradu a špíny.

Celou dobu tady píšu jen o tom, jak by to uškodilo lidem, ale to je jen malá část obyvatel naší planety. Už teď jsou případy, že se zvířata stahují někde do pro ně ne příliš příznivého prostředí, kvůli rozšiřování různých průmyslů a tak podobně. Někdy se zvířata dokonce přizpůsobují lidskému životu, možná také proto, že jim nic jiného nezbývá.

Monika Hryzlíková (9. třída)

Zemská brána

K příležitosti Dnu Země, v pátek 25. 4. jela naše škola na exkurzi na Zemskou bránu. Od školy jsme vyjeli v 8⁰⁰h. a na místě jsme byli po 9⁰⁰h. Zaměstnanci CHKO pro nás připravili zajímavý program. Byli jsme rozděleni do družstev po šesti, devátáci byli kapitáni. Na začátku se hrála hra „Kámen, šiška a klacek“ - podle výsledků se určovalo pořadí družstev. Každá skupina dostala papír, do kterého se doplňovaly údaje. Museli jsme se rozhlížet kolem sebe: přečíst si informační cedule, letopočty na Zemské bráně atd. a co nejvíce informací si zapamatovat, protože byly potřebné ke splňování úkolů na jednotlivých stanovištích a každá skupina chtěla dostat co nejvíce bodů. Také jsme museli dost spěchat, protože byl stanoven časový limit, který byl poměrně krátký.

První stanoviště bylo u pašerácké lávky, kde jsme doplňovali křížovku a rozeznávali jednotlivé větve a šišky stromů. Na dalším stanovišti jsme podle papíru museli určovat jednotlivá zakončení větviček a odpovídat na otázky týkající se Zemské brány. Na třetím místě jsme zase pomocí špendlíku a letokruhu na pařezu zjišťovali stáří stromu. V tom bylo naše družstvo nejlepší, protože jsme se spletli jen o dva roky. Dále pro nás byla připravena hra „Netopýr“:

Žák, který měl zavázané oči, byl netopýr a musel chytat ostatní z jiné skupiny. Posledním, pátým úkolem bylo zakreslit do mapky číslo s názvem stromu. Potom ještě proběhla v horské chatě přednáška o třídění odpadků. Na konci se vyhlášovaly výsledky zúčastněných družstev. Naše družstvo (s názvem SME – skupina mladých ekologů.) sice nebylo úplně první, ale i tak jsme měli dost dobré výsledky a patřili mezi nejlepší...

Zpátky jsme se vrátili po 14⁰⁰h.

Ze všeho nejvíce se mi samozřejmě líbila nově zrekonstruovaná Zemská brána – most přes řeku Divoká Orlice, který leží na hranici mezi Českem a Polskem. Dále se mi líbila pěkná pašerácká lávka, Ledříčkova skála atd. Pro mě to byl příjemně strávený den a nechápu ty, kterým se nikam nechálo a raději zůstali ve škole. Jedinou nevýhodou všeho byla krátká doba. Viděli jsme jen malou část celé rezervace. Určitě se tam zase někdy podívám a tentokrát nebudu nikam spěchat a projdu si celou naučnou stezku. Všem, kteří se tam nebyli podívat, doporučuji, aby to udělali. Stojí to za to!

Svatoslav Hofman

Dobrý den, milí čtenáři.

Chtěl bych Vás seznámit s keramickou dílnou v Orlickém Záhoří,

kde jsme byli společně se sedmou třídou v rámci výtvarné výchovy na pracovní exkurzi.

15. dubna po obědě jsme vyrazili autobusem do Orlického Záhoří. Společně s námi jely paní učitelky – Kapucianová, Hepnarová a Pacholíková. Naštěstí cesta netrvala příliš dlouho, protože se mi dělá v autobuse špatně, a také jsem se moc těšil.

Dílnu mají v místní hasičárně, je moc pěkná. Ujala se nás paní Matyášová. Vyprávěla nám o keramice a hlíně, se kterou budeme pracovat. Dostali jsme za úkol vyrobit dárek pro maminku – struhadlo na česnek a ještě hlavu příšery.

Výlet jsme si moc užili, odjížděli jsem spokojeni z dobře stráveného dne. Všichni jsme měli radost z vydařených výrobků.

Štěpán Pohl (6. třída)

Svátek matek

Se čtyřdenním zpožděním jsme se ve čtvrtek 15. 5. 2008 sešli s rodiči na zahrádce mateřské školy. Počasí nám přálo, sluníčko svítilo, a tak panovala dobrá nálada.

Protože průběžně do školky chodilo z důvodu nemocnosti málo dětí, nácvik programu byl takřka nemožný. Pojali jsme proto oslavy netradičně. Děti spontánně zazpívaly, zatančily a zahrály pohádku tak, jak běžně ve školce pracujeme. Abychom maminky a další hosty překvapili, připravili jsme „dortovou střechu“ ze sušenek BeBe, pudinku a banánů. Záměr se zdařil. Všem náš společný výtvor moc chutnal. Byla to sladká tečka za oslavou Svátku matek.

Dostali jste také chuť? Můžete si zákusek připravit dle následujícího receptu.

Střecha z BeBe sušenek (rozpis na 12 řezů)

1,5 sáčku vanilkového pudinkového prášku

500 ml mléka

50 g cukru

30 g tuku na pečení

1 balíček světlých a 1 balíček tmavých BeBe sušenek

2 banány

- Pudinkový prášek rozmíchejte v troše mléka dohladka. Zbylé mléko nalijte do hrnce, osladte a přiveďte k varu. Přilijte pudinkové mléko a za stálého míchání uvařte hustý krém, který za občasného míchání nechte vychladnout. Nakonec zašlehejte změkklý tuk.

- Na pracovní desku rozložte alobal a pokladte ho světlými sušenkami ve třech řadách po sedmi kusech. Vzniklý obdélník potřete polovinou připraveného vychladlého krému. Na něj rozložte stejným způsobem tmavé sušenky a rozetřete zbytek krému.

- Oba banány oloupejte a zúžené konce odřízněte. Banány položte za sebou doprostřed krému. Alobal uchopte z delších stran a krajní sušenky opatrně zvedněte přes banán do trojúhelníku – stříšky.

- Trojúhelníkovou roládu v alobalu uložte alespoň na 2 – 3 hodiny do lednice, nejlépe přes noc. Vychladlý dezert krájíme na plátky.

Doporučení: Pokapejte BeBe sušenky rumem. Zvlhnou a krásně voní!

Dobrou chuť přeji učitelky MŠ

Zápis do mateřské školy

V pondělí 19. 5. 2008 se uskutečnil zápis do MŠ. Předběžně jsme měli čtyři zájemce. Přišly dvě děti – David Grim a Eda Postler. Jedna rodina se rozhodla zapsat své dítě do MŠ Bačetín a čtvrtí se nedostavili.

V mateřské škole jsou ještě volná místa. Kdo má zájem, může se přihlásit průběžně.

Podívejte se....

Jak šikovné máme děti v mateřské škole. To vše se dá udělat z barevných víček z PET lahví.

Nová tvář školky

Praxe a zkušenosti ukazují, že chceme-li být úspěšnou školkou, musíme umět využívat i některé techniky, teorie a nápady z oblasti managementu a marketingu. Vycházíme z hlavního a pro nás nejdůležitějšího poslání – efektivním způsobem uspokojovat potřeby vzdělávání a výchovy dětí.

Komunikujeme denně s rodiči našich svěřenců. Někteří se angažují v našich aktivitách, a tak přirozeně upevňují kladný vztah svých dětí k mateřské škole. Je to vlastně zpětná vazba. Čím je spokojenější dítě, tím jsou spokojenější i rodiče.

Spolupráci se základní školou praktikujeme již dlouho. S dětmi navštěvujeme 1. třídu, kde naši předškoláci aktivně s prvňáky pracují. Tím se snažíme eliminovat strach či ostych z tzv. „velké školy“. Žáci starších ročníků také připravují pro děti různé projektové dny (Vánoční dílničku a pod.).

Snažíme se navštěvovat i další organizace v naší obci, např. muzeum, hasiče, poštu, obchody i obecní úřad. S posledním jmenovaným spolupracujeme na kulturních akcích, připravujeme program na vítání občánků, na setkání důchodců atd. Využíváme i místních sportovišť.

Naším největším handicapem je vzdálenost od nejbližšího města. Jsme prostě daleko.

Myslíme si, že se nám podařilo otevřít naši mateřskou školu veřejnosti. Léta děláme to, o čem jiní píší, ale nemluvíme o tom. Dokážeme pozitivně komunikovat, spolupracovat a stále hledáme další cesty.

Učitelky MŠ, foto archiv ZŠ a MŠ

Adopce zvířat ZOO Dvůr Králové nad Labem 2008

I letos se naše škola rozhodla finančně podpořit zvířata ze ZOO Dvůr Králové nad Labem. Adopce neznamená jen příspěvek na stravu, ale také na úpravu a rozšiřování výběhů nebo na veterináře.

Už podruhé se 5. a 6. třída rozhodla adoptovat zvíře samostatně – chameleona jemenského, na kterého vybrali 650,- Kč. Ostatní třídy vybíraly na zvíře společně – šípovou žábu. 1. třída – 40,- Kč, 2. + 3. třída – 150,- Kč, 7. třída – 75,- Kč, 8. třída – 200,- Kč, 9. třída – 129,- Kč + neznámí sponzoři 71,- Kč. Dohromady se tedy vybralo 1500,- Kč.

Děkujeme všem, kteří přispěli, a tak pomohli těmto zvířatům.

Děvčata z 9. třídy

Prátelské utkání ZŠ Deštné a ZŠ Štefánkova HK

Ve čtvrtek 15. 5. k nám zavítala děvčata z Hradce Králové, abychom společně změřily síly a schopnosti ve vybíjené. I přes to, že byly mladší (6. třída), daly nám docela zabrat. Utkáni probíhalo velmi dramaticky, ale nakonec jsme po velkém boji zvítězily 3:0.

Děvčata z 2. stupně

Vycházející žáci

V letošním školním roce odchází z naší 9. třídy 15 žáků. Všichni si vybrali studijní obor s maturitou a všichni byli tamtéž přijati. Školy přijímaly své nastávající studenty převážně bez přijímacích zkoušek.

Jaké jsou „přijímačky“ si vyzkoušely pouze 3 dívky. Klára Kubíčková úspěšně složila talentové zkoušky na Střední uměleckoprůmyslové škole hudebních nástrojů a nábytku v Hradci Králové, Lenka Zábranská byla výborně připravena na zkoušky na Střední školu pedagogickou v Litomyšli a Pavlína Fiandová z 5. ročníku byla po úspěš-

ném složení zkoušek přijata na osmileté gymnázium v Rychnově nad Kněžnou.

Dvě dívky nastoupí na Gymnázium Dobruška, dva chlapci na SPŠ elektrotechniky a informačních technologií v Dobrušce, dva chlapci SPŠ v Novém Městě nad Metují, dále nám bude studovat kosmetička, oděvnice, zahradnice atd.

Všem přejeme v následném studiu hodně štěstí a úspěchů!

J. R., foto archiv ZŠ a MŠ

Přijela k nám pohádka

V pondělí 26. května se děti z MŠ a 1. stupně mohly těšit na pohádku. Přijel k nám už poněkolkáté pan Peřina se svými loutkami (maňásky) a malým divadelním jevištěm, aby nám zahrál pohádku „O veverkách a lidské hlouposti“.

Jak zhodnotily pohádku děti 4. – 5. třídy?

O veverkách a lidské hlouposti

26. května 2008 přijel pán, který nám v družině předváděl divadlo. Díval se celý první stupeň a mateřská školka. Pohádka začala vyprávěním, že na rozkvetlé louce bydlely zemní veverky. Ty veverky se pořád dívaly, jak slunce vychází a zachází. Jednoho dne seděly na rozkvetlé louce plné květů a povídaly si, když najednou přiběhla liška. Veverky se lekly a schovaly se do děr v zemi. Liška řekla: „Čuchám, čuchám veverky. Dala bych si něco k snědku! Veverky, pojdte ven!“ Najednou na louku přišli pan Stanislav a pan Jiří. Začali trhat kytky, stavět domy a chovat prasata. Najednou se začali nudit, vymýšlet nesmysly – třeba, že můžou mít prasata proužky, čtverečky atd. To se jim taky nelíbilo a začali se hádat a hádali se o každou hloupost. Hádali se, až spadly domy a vše bylo zničeno.

Louka zase rozkvetla, zase tam bydlela zvířátka.

Karolína Izáková (5. třída)

O veverkách a lidské hlouposti

Celý první stupeň se šel podívat na divadlo jednoho herce. Divadlo předváděl dne 26. 5. pan Peřina.

Pohádka začínala tím, jak na rozkvetlé louce žily veverky. Ale nebyly to lesní veverky, byly to veverky, které žily na louce. Žily si spokojeně, až jednou přišla liška a pravila: „Kdepak jsou ty veverky?“ Byly v norách. Liška je sice našla, ale do jejich nory se nedostala! Pohrozila jim, že budou litovat. A taky litovali.

Na jejich louku se dostali lidé. První se jmenoval Jiří a druhý Stanislav. Jiří byl tlustý a malý a Stanislav vysoký a hubený. Jiří povídá: „Hele, Stanislave, co kdybychom si tu postavili domy?“ Jak řekli, tak udělali.

Postavili si domy, Jirka malý široký, Stanislav vysoký úzký. Žili vedle sebe šťastně. Měli krásnou bílou slepičku. Později si pořídili růžová prasátka, kvůli kterým mezi sebou začali válčit. Válčili kvůli tomu, jestli bude prasátko pruhované nebo čtverečkové. Přestali se o domy starat a ty chátraly, až úplně spadly.

Louka znovu rozkvetla a vrátili se na ni veverky i s ostatními zvířátky. A Jiří se Stanislavem se na louku už nikdy nevrátili.

Karolína Kopejková (4. třída)

Pohádka byla plná legrace, kouzel a poučení. Tím nejdůležitějším bylo to známé: „Kdo má hodně, chce ještě víc“.

Soutěž *Věříš si ?*

/vysílala ČT 16. 6. 2008/

Na podzim loňského roku jsem se pomocí netu přihlásil do dětské televizní soutěže Věříš si? Doma o ničem nevěděli, a já čekal, zda mě vyberou. Vybrali!!!!

V květnu jsme se vypravili do Brna na natáčení. Paní produkční na mě čekala a šlo se soutěžit. Soutěží se: vědomostní otázky, triatlon, virtuální hra, a superfinále je jízda na čas s autíčkem na ovládání. Byli jsme 2 kluci a 2 holky a všichni jsme chtěli vyhrát! Přes velkou konkurenci se mi nakonec podařilo vyhrát a získat první cenu Playstation 2.

Myslím, že to za ty nervy stálo.

Štěpán Pohl (6. třída)

Výprava na Říp

Dne 28. 5. 2008 vyrazil autobus se zájemci z II. stupně na dalekou cestu na krásný bájný Říp, perlu českých dějin. Cesta ubývala velmi rychle, stačila jedna občerstvovací stanice na "benzince" a již jsme strmě stoupali k samému vrcholu.

Před rotundou s. Jiří jsme byli obeznámeni s historií stavby, přestavby i opravy této zvláštní kaple, kde jsou i dnes pořádány svatby a mše. Určitě jsme nemohli opomenout i překrásné vyhlídky, které nám ukázaly českou zem pohledem praotce Čecha.

Poté jsme se přesunuli do Mladé Boleslavi do muzea automobilů a obdivovali šikovnost starých řemeslníků, zhlíželi se v naleštěných karoseriích a seznamovali se s historií jednotlivých vystavených vozů.

Poslední zastávka nás čekala v muzeu vazby knih v Rožďalovicích i s ukázkou některých vazebných prací. Děti zde překvapily pozorným a nečekaným zájmem o příběhy, které se pojily s jednotlivými knihami. Každý z nás si mohl vylisovat do tvrdého kartonu motiv, který se mu zalíbil, prohlédnout si razidla, obdivovat přesnou a trpělivou práci knihařek. Děti byly pochváleny za pěkný vztah ke knihám, za přehled, který v literatuře mají. Na tomto má nemalý podíl naše dobře vedená školní knihovna se zásobou zajímavých knih.

Cesta domů rychle ubíhala. Autobus řízený panem Vernerem přijel před školu právě ve chvíli, kdy kostelní věžní hodiny odbily večerních 7 hodin. Přesně podle harmonogramu.

Libuše Nedomelelová, foto archiv ZŠ a MŠ

Vlastivědný výlet do světa

Milý deníčku!!

Včera, to byla středa 28. 5. 2008, jsme se trochu koukli po České republice. O Řípu se mnoho mluví, ještě více učí, ale málokdo má alespoň částečnou představu o tom, jak náročné je vydrápat se až nahoru. Výšlap dá opravdu zabrat, zejména když je slunečně a teple. Nikdo to ale nevzdal (a nezapočal tak hromadnou stávku). Nejdříve jsme vzali útokem občerstvení. To se ví, hlavně nanuky v nás mizely málem ještě zabalené. Teprve poté jsme si všimli rotundy svatého Jiří. Uvnitř byli kromě chládku také sochy a pán, který nám sdělil to, co bychom se z učebnic nedověděli. Mohli jsme se též zahledět do kraje z množství vyhlídek, odkud bychom mohli vidět stráááááše daleko (proto všichni plísnilo opar, který dálku výhledu značně zkracoval).

Dozor nás uvedl v pohyb, a tak jsme se jako jeden (dlouhý rozvleklý) muž odbatolili zpátky dolů k autobusu. Ale tím to nekončilo. Čekala nás výstava Škoda Auto. Auta tam byla stará, ale naleštěná. Bylo tam hodně motorů, ale všechny vypadaly docela stejně. Mě nejvíce zaujal starý pohřební vůz. Kluci na tuto výstavu mají zajisté rozsáhlejší názor.

K překvapení všech jsme stihli i plánovanou návštěvu knihařského muzea. Tam nám milá paní ukázala, jakou práci dá ruční výroba vázaných knih. Bylo to moc zajímavé a lákavé. Nahlédli jsme do postupu práce od svazování stránek až po zdobení desek. Mimo to jsme se také dozvěděli pár informací přímo o navštívené dílně. Tato část výletu se mi líbila nejvíce a ráda bych se do Rožďálovic v budoucnu podívala znovu.

Myslím, že se netradiční pojetí školního dne líbilo všem.

Tak ahoj!

Slavili jsme svátek dětí

V pátek 30. května úderem osmé hodiny vyběhli všichni žáci na školní zahradu. Deváťáci pro ně připravili „bezva“ Dětský den.

Týden dopředu se děti rozdělily do osmi družstev. Během této doby si každé družstvo vymyslelo svůj název, pokřik a poznávací znamení.

Po zahájení všichni vyrazili na trať. Bylo připraveno osm stanovišť – střelba ze vzduchovky, hod míčkem na cíl, chůze na chůdách, plavba ve člunu, poznávání rostlin, určování azimutu, ochutnávka potravin a otisky na plátno.

Díky nádhernému počasí si děti nejvíce oblíbily plavbu člnem. Mnozí dobrovolně skončili v nádrži. Nenechaly se zahanbit ani paní učitelky. Cestou po jednotlivých disciplínách oslavenci sbírali body a sladkosti. Celou trať si prošla i naše mateřská školka.

Součet bodů rozhodl, že vítězem celého klání se stalo družstvo „modrých“.

Všichni jsme si Den náramně užili! Deváťákům a jejich třídní paní učitelce děkujeme za skvělou přípravu akce!

J. R., foto archiv ZŠ a MŠ

Velká iluze českého školství

Příští rok tomu bude 20 let od pádu komunistického totalitního režimu. Je to doba stejně dlouhá jako trvání 1. československé republiky. Snaha srovnávat vývoj vzdělanosti a školství v období 1918-38 a 1989-2009 nevedla by k ničemu, protože všechny komponenty života, které ho ovlivňují, jsou nesrovnatelně odlišné: stav vědy, technika, společenská skladba, politická a ekonomická situace, etický rámec – opravdu všechno.

Výchova a kázeň

Zajímavým, pro mne alarmujícím, jevem je zájem o předmět etická výchova. Má zavádějící název. O etiku v něm příliš nejde. Je to nácvik prosociálního jednání. Jako takový je potřebný a přínosný. Jenže odhaluje fakt, že prosociální vlastnosti dětí a mládeže jsou v takovém stavu, že takovýto předmět vznikne. Zde leží vina na výchově v rodině a na běžném chování společnosti. Zmíněný předmět je zoufalou obranou. Děti přicházejí do školy i do předškolních zařízení nejenom nevychované, nepřipravené, bez zcela elementárních návyků, ale dokonce zkažené. Případy, kdy dítě diskutuje s učitelem, to jest hádá se s ním, ale neumí se obléct a často si ještě ve škole neumí utírat zadek, jsou docela běžné. Že se děti ve zvláštním školním předmětu učí děkovat, požádat, omluvit se a zdravít, stojí za zamyšlení.

Výchova, která je neoddělitelnou součástí práce učitelů, je dnes omezena, ne-li vyloučena. Učitelé nemají v ruce nic, co by mohlo zjednat klid a kázeň. Nemají oporu v zákonných pravidlech. Vše tam hovoří pro žáka a jeho svobodu, popř. pro rodiče. Dojde-li ke sporu, neodvážejí se ředitel postavit za své kolegy. Jednou proto, že rodiče školu sponzorují, podruhé proto, že mají vlivné postavení, potřetí proto, že jsou ochotni spor medializovat. Drzé, násilnické dítě nelze vyloučit, i když rozvrací celou školu. Učitel se nesmí dítěte dotknout, něco mu vytknout, dát mu špatnou známku, protože to je ponižování, nesmí se na ně ani vážně a přísně podívat. Listina lidských práv a svobod, listina o právech dítěte při sofistikovaném právním výkladu (dnes je to na denním pořádku), znemožňuje vyučovací proces vůbec. Našemu dítěti nebudete nutit nějaké vědomosti! Má právo na svůj názor.

Žákům je třeba vyhovět a pochopit jejich individualitu. Má-li právě potřebu se trochu proběhnout, má-li potřebu jít si na zahradu zakouřit, nemá-li potřebu zrovna teď psát diktát. Kdykoli může být učitel obviněn, že šikanuje. Nesmí se bránit, je-li napaden. Kopne-li žák učitelku, nesmí ho uhodit. Po incidentu musí být na pozoru, aby mu nedala špatnou známku, protože by to bylo podjaté hodnocení. Nikdo se neptá, jak se v budoucnu zapojí do pracovního procesu dítě, které nehodlá respektovat a nerespektuje časové členění na hodiny a přestávky. Zvonění je středověký nesmysl a nemá ve škole co dělat.

Trvám na tom, že škola je především určitý řád, pokud chybí, změní se škola na zábavné zařízení.

„Máš smůlu“

Nedostatek kázně se „dramaticky projevuje na kvalitě jazykových projevů. Nesmyslné bláboly, rozpadlé věty, to, že žák píše pravý opak toho, co chce vyjádřit, to vše je přijímáno. Kvalitní dopracování úloh není vyžadováno. Stačí, aby se ukázalo, že žák rámcově ví, jak určitý typ příkladu řešit. Obávám se, že z našich škol začnou vycházet neotřesitelně drzí lidé, neschopní pořádné práce a bez schopnosti se dohodnout. Stále více se setkávám s lidmi, kteří jsou tak svobodní, tj. neukáznění, že se to projevuje chaotičností myšlení, neschopností něco domyslet. Stěžují si, že jsou neustále stíháni ranami nespravedlivého osudu. Jsou to lidé, kteří byli vždy chváleni. Jsou to žáci, kterým nikdo neřekl, že nic neumí, protože se neučí. Slyšeli vždy jen dobrý, výborný, skvělý, perfektní, Waw! a někdy máš smůlu. Tato smůla, která není náhodná smůla, ale nutný důsledek drzé lenosti, bohorovnosti a nedotknutelnosti, se po vyjití školy změní v rány osudu. V běžném životě se na ně na rozdíl od škol nefouká a nerozdávají se utěšující dobrůtky.

Podobně jako Listina lidských práv a svobod vznikla z dobrého a jasného důvodu, totiž vyloučit opakování hrůz koncentračních táborů, vznikl také pojem pozitivní myšlení z dobrých důvodů. Positive thinking se zrodilo z tvrdých zkušeností generací, které vytvořily Spojené státy americké. Životu se nesmí uhýbat, člověk se nesmí vzdát a vždy musí životu čelit. Nemocný a starý člověk je hoden pomoci, ale ze všech svých sil má udělat, co ještě může. K tomu potřebuje ono pozitivní, odhodlané myšlení a v tom ho je třeba povzbudit. Kult positive thinking nás dovedl ke karikatuře původní myšlenky. Chválíme a přijímáme všechno, spokojíme se s čímkoli, protože je snadnější na žáky vlastně nemít žádné požadavky. Má-li je nějaký učitel, nastanou spory. Je obviněn, že děti šikanuje a podrývá jejich sebevědomí. Vyklidit pole je určitě snadnější.

*článek Prof. PhDr. Petra Piňhy, CSc. vybral V
(pokračování příště)*

Z kultury Čarodějnice

Kdysi byly „čarodějnice“ většinou porodní báby a kořenářky. Znaly účinky bylin a mohly těmito vědomostmi pomáhat lidem. Každá větší vesnice měla svou kořenářku a svou porodní bábu, jejichž názory byly vysoce vážené. Věděly si rady při nemocech a pomáhaly těhotným u porodu a v šestinedělí.

Vědomosti čarodějnic a s tím spojená moc byly ve středověku trnem v oku duchovenstvu i šlechtě. Příslušníci těchto společenských vrstev proto šířili pověsti o zlých čarodějnicích, a tím otevřeli dveře k jejich pronásledování.

Slovo „čarodějnice“ pochází ze starohornoněmeckého „Hagazussa“, což znamená asi tolik jako „Sedící na živém plotě“ nebo „Ta, která dřepí na živém plotě“. Dříve byla velmi rozšířená představa, že živý plot neoddluže jen pozemky, ale také tento svět od světa přírodních mocností. Hagazussy se tedy vyznaly v obou těchto světech.

lexikon

„Rádily“ na Martě

Ve středu 30. dubna 2008 se uskutečnila v areálu lyžařského vleku Marta II. společenská a rodinná akce ČARODĚJNICE 2008.

Hlavním pořadatelem bylo místní SRPDŠ, Obec Deštné v Orlických horách spolupracovala. Na uskutečnění akce se dále podílelo SPORTprofi s.r.o., Půjčovna a servis lyží M+J. Pohlovi a řada dalších sponzorů a příznivců. Naši hasiči byli v pohotovosti.

Akce začala v 18:30 hodin, kdy od místní ZŠ vyšel netradiční čarodějnický průvod. Děti z 9. třídy nachystaly překvapení v podobě cesty plné tajemství a skrývaček. Po strastiplném putování byly uvítány první čarodějnice a jejich početný doprovod. Očekávaný čarodějnický rej mohl začít. DJ Martin se postaral o hudbu, Pohlovi tradičně o velkou hranici a prasátko na rožni. Na případný hlad a žízeň byl připraven

Standa Štěp. Celou tu přípravu a snažení doladila příroda. Bylo skvělé a příjemné počasí.

Během večera tříčlenná porota stihla vybrat a vyhlásit „MISS ČARODĚJNICI 2008“, odměnit všechny, které našly odvahu si ze sebe udělat legraci.

Celým podvečerem a večerem vládla skvělá a příjemná atmosféra, ve které se snad i trochu zpomalil čas, dalo se po sousedsky popovídat a nikdo nikam nespěchal.

JaK a SRPDŠ při ZŠ

Divadelní spolek Kačenka vystoupí na OPEN AIR v Hradci Králové

Divadelní spolek Kačenka obdržel nabídku a pozvání od Volného sdružení východočeských divadelníků Hradec Králové. Zmíněné pozvání je příjemným dárkem k 10 letému výročí naší divadelní činnosti.

„OPEN AIR PROGRAM ANEB ULICE PLNÉ KOMEDIANTŮ“ se koná při XIV. ročníku mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů Hradec Králové 21. – 30. června 2008.

Náš divadelní spolek na tomto festivalu vystoupí ve středu 25. června 2008 od 18 hodin s divadelní komedií, kterou v současné době uvádí - TITANIK (Pravda o zkáze Titaniku aneb Kdo jinému jámu kopá...). Hrát ji bude na venkovní scéně atria RESIDENCE ŠATLAVA vedle Klicperova divadla (50 m).

Přátelé a příznivci našeho divadelního spolku, kdo máte možnost a čas, přijďte se na nás do Hradce Králové podívat, podpořit nás.

JaK

Kapka 21 se představuje

Do poloviny června je v prostorách muzea k shlédnutí výstava představující jeden projekt zaměřený na výchovu dětí, mládeže i dospělých.

KAPKA 21 – je projekt vytvářející síť poradenských a vzdělávacích center pro udržitelný život v Královéhradeckém a Pardubickém kraji. Vzdělávací a osvětové akce a poradenství v rámci projektu jsou určeny především dospělé veřejnosti a financovány z EU a státního rozpočtu prostřednictvím Operačního programu rozvoje lidských zdrojů a Ministerstva životního prostředí České republiky.

Od roku 2006 začalo činnost 12 nových či rozšířených vzdělávacích a poradenských center. Cílem poradenských center je poskytovat široké veřejnosti informace z oblasti ochrany přírody a krajiny, ochrany památek, odpadového hospodářství, zakládání a údržby zeleně, alternativních zdrojů energie, ekologického zemědělství a biopotravin a další. Vzdělávací střediska poskytují vzdělávací činnost (formou školení a seminářů pro firmy, veřejnou správu a širší veřejnost) nebo osvětovou činnost (výstavy, besedy, promítání, a další akce).

Na základě výběrového řízení pro dodavatele z řad organizací zabývajících se ekologickou výchovou byly vybrány tyto organizace:

- v Královéhradeckém kraji: Centrum rozvoje Česká Skalice, ZO ČSOP Orlice Krňovice, Villa Nova Uhřínov, ZOO Dvůr Králové a.s., INEX – SDA Kostelecké Horky, ZŠ Úpice – Lány, Krkonošská poradenská a Informační o. p. s. Trutnov, Občanské sdružení Muzeum Přírody Český ráj.

- v Pardubickém kraji: OS Altus Chrudim, Ekocentrum Renata Jevíčko, ZO ČSOP Zlatá studánka Česká Třebová, OS Ekocentrum Skřítek Polička.

Od května letošního roku se díky těmto 12 vybraným organizacím a také díky 7 pracovním partnerům projektu (SEVER Horní Maršov a Hradec Králové, Paleta Pardubice, Chrudim a Oucmanice, KSEV Rýchorská bouda při Správě KRNAP a Ekocentrum ČSOP Křižánky Jičín) již rozběhly osvětové a vzdělávací akce jako např.: „Den Země“, „Uklidme svět“ (likvidace černých skládek), „Mapování nevyužitě zeleně“, „Sluníčko a vlak“ (povídání o využití sluneční energie), „Domácí ekologie“ (spotřeba vody) a mnoho dalších. Dále byly zahájeny výstavy: - „Den květů“, „Kouzlo včelařského řemesla“. Ze vzdělávacích akcí proběhl první seminář v rámci přípravy organizátorů, kteří pracují s dobrovolníky na venkově a v jiných NNO, s názvem „Fairtrade a naše odpovědnost v praxi“, dále seminář pro učitele přírodopisu a biologie „Od přírody k welfare“.

Bohumír Dragoun, foto Jak

Také v letošním roce je pro Vás připraveno Kulturní léto

Datum	Název akce	Místo konání
5. 7. 2008 od 19:30 h	Divadelní hra Paroháč hraje Divadlo Kapsa z Vlčí hory	Zahradní areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orl. h.
12. 7. 2008 od 19:30 h	Koncert Pepy Nose	Zahradní areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orl. h. (foto str. 35)
19. 7. 2008 od 14:00 h	Deštenská pouť lidová veselice s tradiční taneční zábavou a odpoledním pásmem pohádek v podání Téměř divadelní společnosti z Českých Budějovic	Areál chaty Deštná v Deštném v O. h.
26. 7. 2008 od 19:30 h	Koncert Honzy Čížka vzpomínka na K.Kryla	Zahradní areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orl. h.
1. 8. 2008 od 13:00 h	10 let od povodní vzpomínková akce	
1. - 3. 8. 2008 od 15:00 h	Tavení skla dřevem velká akce oslavující sklářskou tradici v Orlických horách	Zahradní areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orl. h. (foto str. 35)
9. 8. 2008	Střelení ku ptáku lukostřelecká soutěž	Archeologický skanzen Villa Nova v Uhřetěvsi pod Deštnou
23. 8. 2008	Houby Orlických hor přednáška u příležitosti vernisáže výstavy přednáší J.Hájek	Zahradní areál Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orl.h.
6. 9. 2008 od 13:00 h	Kačenci loučení s létem pohádkový les pro děti a doprovodné akce	Areál chaty Kristýna v Jedlově v Orl.h.

Bližší informace o plánovaných akcích se dočtete na plakátech a internetových stránkách www.destne.info/obec.

Koncert Pepy Nose

Tavení skla dřevem

Pozvánka na setkání seniorů,

které se koná

kde: v chatě Deštná (bývalé chatě Stavostroje)

kdy: v pátek 20. června 2008

v kolik: v 19 hodin

Na setkání s Vámi se těší pořadatelé.

Odevšad

Společenská kronika

V měsíci květnu a červnu oslavili či oslaví:

50.: Hubert Moravec

55.: Krystyna Grulichová

60.: Jan Jačo

65.: Růžena Janoušková, Zuzana Danková, Dieter Pavlas

80.: Anežka Marková

85.: Hedvika Vernerová

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme!

Narodili se:

Matěj Stejskal

Klára Kleinerová

Přejeme maličkým, aby vyrůstali ke spokojenosti a lásce svých rodičů.

LZ

Dne 11. 6. uplyne 1 rok od chvíle, kdy nás navždy opustila Mária Buralová.

Děkujeme za tichou vzpomínku.

manžel a děti s rodinami

Víte, že ...

- MŠ z důvodu nedostatečného počtu přihlášených dětí o prázdninách v provozu nebude? Podmínkou k celodennímu provozu v době od 30. 6. do 25. 7. 2008 bylo 8 přihlášek. Přestože byly přihlášky rozdány všem rodičům, zájem o prázdninový provoz projeví pouze 3.
- koupí kytiček měsíčku zahradního jsme z Deštného přispěli 2.728 korunami do celonárodní sbírky proti rakovině?
- jsme se už podruhé zapojili do humanitární sbírky pro Diakonii Broumov? Přispěli jsme jí několika nashromádanými pytlíky nepotřebného šatstva, příkrývek a jiných funkčních věcí.
- k povinnému očkování psů proti vzteklině se 23. května před obecní úřad dostavilo 18 psů a 1 kočka?
- vyšly sezónní turistické noviny – Kačenčiny listy? Nyní v menším formátu.

- 17. 5. 2008 zahájily svou sezónu cyklobusy, letos rozšířené o linku do Polska? V sobotu, neděli a státních svátcích se jimi můžete dostat na Šerlich. U Národního domu zastavují okolo 9. a 13.45?
- Na Vrcholky našich hor se můžete podívat také 29. 6. 2008 v 16.35 h v rámci stejnojmenného televizního pořadu? Česká televize spolu s Vladimírem Čechem totiž v květnu na Masarykově chatě natáčela jeden z dílů.
- k dopravě po horách si můžete objednat radiobus? Nejedná se o pravidelný linkový spoj, nýbrž bus na telefonické objednání, který zvládne přepravovat kola i kočárky. Tel. 605 257 621, 800 101 520.
- tradičního hvězdicového závodu Cyklo-glacensis, s konečnou v polské Polanici Zdrój, se spolu s bačetinským starostou, který závod z této oblasti organizoval, zúčastnili Vašek Vojtěch a Ruda Marvan?
- 24. 5. 2008 už od rána probíhala brigáda na novém dětském hřišti? Do 14 h se nám podařilo rozebrat ztrouchnivělé a velmi nebezpečné typí, naložit prkna, uklidit kamení, větve a další nepořádek, uhrabat okolí. Všem, kteří se této i minulé brigády účastnili, patří dík. Ti, kteří v květnu nemohli nebo zapomněli, se bát nemusí. Budou mít ještě příležitost se zapojit. Čeká nás oplocení, nátěr laviček, přidělení košů, obrubníků okolo houpačky, vyvěšení cedulí.....atd, Brigádu včas oznámíme.
- příští zasedání zastupitelstva obce se bude konat 26. 6. 2008 od 19 h v hasičské zbrojnici?

Mila Karová, Petra Pohlová, W, LZ

Návštěva z Estonska

Země bývalého Sovětského svazu jsou pro nás vesměs obestřeny závojem něčeho od nás velmi kulturně i ekonomicky vzdáleného. Snad kulturně nejbliže jsou nám Pobalské země, které mají podobný kulturní základ a i v éře mocného svazu patřily vždy poněkud blíže k nám. Snad je to pestrá etnickou směsicí, ze které se tyto národy formovaly, kde dominovala kultura německá s polskou.

O tom, jací jsou to lidé se Deštné mohlo přesvědčit při návštěvě členů místní akční skupiny

z Estonska. Ubytování byli v příjemném a veselém prostředí chalupy U Supa, kde velmi rychle zdomácněli a vůbec se jim od tak pohostinných lidí nechtělo.

Program jejich návštěvy byl zaměřen především na poznávání našeho venkova a podnikání v zemědělství. Navštívili vybraná místa v Orlických horách a jejich podhůří.

Jedno dopoledne (a večery) bylo věnováno prohlídce Deštného. Paní starostka se ujala role průvodce a někde v hloubi paměti hledala ruštinu. Jak úspěšně, nikomu neprozradila.

Pro lidi z pobaltských lesů bylo velmi zajímavé procházet tak divokými horami jako jsou naše. Paní starostka je provedla obcí, školou, muzeem, navštívili jízdárnu u Kotyzů a i za špatného počasí se porozhlédli po hřebenech hor. Všude se vyptávali a v duchu jistě porovnávali. Na Masarykově chatě se skupiny ujal pan Petr Hudousek – starosta z Rokytnice. Do Deštného se pak vrátili opět večer. Největším zážitkem dne byla patrně návštěva vietnamských stánků v Rychnově nad Kněžnou. Tento neplánovaný bod programu měl ohromný ohlas.

Myslím, že pro nás bylo příjemným překvapením srdečnost a normální přístup našich hostů. Žádná saka, obleky a nobl šaty. Přijeli k nám úplně obyčejní lidé, veselí, neformální a družní. Po pár hodinách měl člověk pocit, že přijel strejda s tetou.

Když pro probdělé noci odjížděli z Orlických hor, někteří opravdu plakali a myslím, že se i těžko loučili se skvělou posádkou U Supa.

Bohumír Dragoun

Sportovci v centru evropského dění

Poznat činnost evropských institucí a krásu francouzského Štrasburku se vydala 19. a 20. května 2008 již devátá skupina občanů z Královéhradeckého kraje. Pozvání europoslance Oldřicha Vlasáka tentokrát přijali zástupci sportovců - převážně volejbalisté a tenisté, členové Horské služby ČR a také podnikatelé. Program byl opět bohatý. Po prohlídce Štrasburku následovala návštěva Evropského parlamentu a Rady Evropy. Zde se návštěvníci nejdříve dozvěděli informace o evropských institucích, o počtu členů a politickém složení EP, jednotlivých orgánech a také o historii tohoto shromáždění. Na obecné informace navázala zajímavá diskuse s europoslancem Oldřichem Vlasákem a Milanem Cabmochem. Poslanci hovořili o principu práce a hlasování v parlamentu a přiblížili jim program právě probíhajícího jednání. Přestože se návštěva z Královéhradeckého

kraje nacházela na půdě Evropského parlamentu, v následné diskusi se nejvíce zaměřili na téma reforem zdravotnictví v České republice. Sledovat jednání Evropského parlamentu z tribuny byl pro ně také jistě nevšední zážitek. V sále sice byla v tu chvíli velmi malá účast poslanců, ale výprava z Čech mohla „naživo“ zhlédnout například vystoupení českého zástupce v Evropské komisi Vladimíra Špidly. Ten hovořil ke zprávě o pokroku v oblasti rovných příležitostí a nediskriminace v EU. Ač nejsme přímořskou zemí, zajímavé bylo také sledovat debatu týkající se integrované námořní politiky pro EU právě v den, kdy Evropská unie poprvé slavila Evropský námořní den.

Z naší obce se zúčastnili pánové Martin Struhař, Jiří Švejda a Václav Vojtěch.

W

Z citátů

I ty nejkrásnější nohy někde končí. (Julian Tuwim)

Dnešní mládež je hrozná. Ale nejhorší je, že k ní už nepatříme. (P. Picasso)

Se zákony je to jako s párky. Je lepší, když nevidíme, jak se dělají. (Otto von Bismarck)

Člověk ještě není dost dokonalý ani dost slušný, aby měl právo žít na něčem tak krásném, jako je Země. (K.Čapek)

vybrala Eva Kotyzová

Z osvědčených receptů

Prezidentské šátečky

250 gr másla

250 gr polohrubé mouky

250 gr tvarohu

Zpracujeme těsto, vyválíme plát, nakrájíme čtvrtce, které naplníme (jahodovou zavařeninou, tvarohem nebo mákem). Spojíme okraje a potřeme žloutkem. Pečeme asi ¼ hodiny. Hotové pocukrujeme.

Jahodové tiramisu

1 balíček piškotů

2 zakysané smetany

2 vanilkové cukry

½ kg jahod

strouhaná čokoláda

Dno dortové formy poklademe piškoty, zalijeme zakysanou smetanou smíchanou s vanilkovými cukry, posypeme pokrájenými jahodami, opět zalijeme smetanou, poklademe piškoty, potřeme zbytkem smetany. Sypte čokoládou. Dáme vychladit.

Letní pikantní kuřecí salát

4 grilovaná kuřecí prsa (opečená s chilli kořením)

1 velký salát

1 svazek ředkviček

30 gr opražených oříšků nebo mandlí

sůl

pepř

lístky máty

Maso a zeleninu nakrájíme, přidáme 2 zralá, pevná a na plátky nakrájená rajčata, oříšky, zálivku z 1 lžičky chilli pasty, 1 lžice citrónové šťávy a 4 lžic olivového oleje. Promícháme, dochutíme solí a pepřem. Ozdobíme mátou.

Míla Karová

Z přírody

Strom v krajině – minulost nebo budoucnost???

lipa před zásahem

Stojíme u skupiny tří stromů – dvou lip a jednoho javoru nedaleko kostela sv. Matouše nad Deštným v Orlických horách. Působí jako jeden celek a v silné expozici na kopci odolávají společně působení větru, mrazu i deště po desítky let. Lidé si jich všimli již v minulosti a jako dominantu okolí je ozdobili křížkem, který připomíná věčnost i pomíjivost všeho krásného a živého co s sebou existence stromů i lidí přináší.

Domnívám se, že ne nadarmo byli v minulosti lidé podstatně více spjatí s životem stromů v krajině než nyní – praktický způsob života přímo spojený s přírodou přinášel lidem daleko užší kontakt mezi stromem a člověkem. Lidé používali stromy v krajině jako orientační body, využívali jejich ochrany před větrem i sluncem a také se nechávali inspirovat jejich mohutností v úvahách spojených s myšlenkami o délce a významu života a smrti.

Dnešní doba v mnohém oproštěná od běžného přímého spojení člověka s přírodou nám dává na jednu stranu možnost vnímat krajinu a strom v ní jako určitou inspiraci a prvek jakési vzdálené přírodní krásy a na druhou stranu jako předmět, který může ohrozit nás a naše majetky – zbudované případně v jeho blízkosti.

Člověk dnešní doby se naučil poznávat a vnímat okolí určitým postupem, který v sobě nese velkou míru exaktnosti a určité vzdělanosti získaného poznání. Vidíme svět geometricky, matematicky a vědecky správně a o to více se bojíme, když předmět (strom), který není v

lípa po zásahu

našem poznání přesně definován, stojí někde, kde by bylo určitě „lepší a bezpečnější třeba parkoviště“. Nicméně i v takovéto době se najde skupina lidí, která si třeba uvědomí, že život je krásný ve své pestrosti a rozmanitosti a že ne pouze geometricky pravidelné a stoprocentně bezpečné věci jsou to opravdu cenné, co nám tento život přináší.

A najde se třeba i další skupina lidí, která zjistí, že o strom je možné pečovat takovým způsobem, kdy je možné snížit rizika ohrožení bezprostředního okolí stromu a zároveň je i možné o strom pečovat takovým způsobem, kdy bude žít přirozeným způsobem po další staletí.

Strom je nedílnou minulostí naší krajiny určitou diskutovanou současností naší krajiny a doufejme i nedílnou budoucností naší krajiny, protože stromy bez naší přítomnosti mohou žít věky, ale

my bez přítomnosti stromů možná jen desítky let,....

Luděk Hojný

Kopretina dvojče

Nejedná se o fotomontáž Jardy Karbana, ale o hříčku přírody, kterou objevila paní Jaroslava Páchová

Ze sportu

Jezdeckví

Jezdecké závody na horách

Drezurní jezdecké závody se budou konat ve dnech 5. a 6. července 2008 v areálu turistické jízdnárny. Tradičně to bude Memoriál pana Jaroslava Krále. Závody budou kvalifikační pro mistrovství České republiky v drezuře. Můžeme se těšit na pěkné výkony v kategoriích dětí, juniorů, mladých jezdců a seniorů z české republiky a Polska.

O týden později, 12. a 13. července 2008 proběhnou pod taktovkou manželů Rálišových z Pardubic divácky atraktivní westernové jezdecké hobby závody. Soutěžit se bude v několika disciplínách prověřujících rychlost a obratnost koní a jezdců, ale i eleganci a souhru jezdce s koněm. Večer bude hrát hudba, vystoupí břišní tanečnice a za stálého občerstvování se, bude veselo až do rána.

Srdečně zveme návštěvníky k účasti ve dne i v noci!!!

(Pozvánka platí i pro senátory, senátorky, poslance, poslankyně, pana prezidenta...)

Eva Kotyzová

Horolezectví

Cesta do Nepálu aneb z central Europe za hranice všedních dní

Den jedenáctý 10. 10. 2007

Začínáme druhou polovinu expedice. Vstáváme v sedm hodin, snídáme a snažíme se do sebe dostat co nejvíce tekutin. V půl osmé pětice horolezců vyráží. Vedoucí výpravy bude celou akci řídit prostřednictvím vysílačky z ABC. Znovu nás čeká moréna, její trhliny, uvolněné balvany a další záludnosti. Díky tomu, že tuto trasu jdeme podruhé, nebloudíme a po pěti hodinách stojíme u našich včera postavených stanů. Ihned začínáme vařit čaj a polévky. Za další hodinu a půl vycházíme na aklimatizační výstup na jeden z mnoha hřebců a zároveň také přesněji určit směr zítřejšího výstupu. Ve čtvrt na šest dosahujeme všichni výšku 5000 m. Počasí je perfektní, takže fotíme okolní panoramata. Poprvé v životě vidím skutečně blankytné modrou oblohu. Kromě Štěpána je to pro nás všechny osobní výškový rekord. Otáčíme a za čtyřicet minut jsme zpět u stanů. Znovu vaříme čaj a plníme termosky. Sníme pár soust a při tom domlouváme, kdy bude nejlepší vstát a vyrazit. Je rozhodnuto, zítra se vstává ve dvě hodiny. Štěpán se vysílačkou spojuje s Pavlem, který nám přeje hodně štěstí a ještě konzultují některé drobnosti. Díky tomu, že na Romanově telefonu je evropský čas, nastavení budíku

trvá asi půl hodiny. Docela se u toho bavíme. Mě bolí hlava jako střep a motám se. Beru si prášky, ale žádná zásadní změna nenastává. Myslím, že jsem nedodržoval pitný režim a tohle je výsledek. Ostatní jsou celkem v pohodě. Ve dvacet hodin ležíme ve spacích pytlích, ale nemůžeme usnout. Pouze Štěpán a Láďa spí docela dobře. Za noc vypijeme skoro všechn čaj z termosek.

Den dvanáctý 11. 10. 2007

Ve dvě hodiny zvoní telefon, je čas vstávat. Znovu vaříme čaj. Moje hlava třeští, proto se rozhoduji počkat ve stanu do rozednění, potom sbalit menší stan a sestoupit do ABC. Ve tři hodiny ráno, za jasného svitu hvězd vychází čtveřice směrem k vrcholu. Za dvě hodiny, tedy kolem páté, slyším typický zvuk maček zvonících o zmrzlý sníh. Vykouknu ze stanu a vidím hodně unaveného Gábu. Sundává skelety zalézá do spacáku a usíná. V šest čtyřicet vstáváme, balíme menší stan a věci, které již nebudou potřeba a velice opatrně sestupujeme do ABC. Přicházíme dost unavení, ale sestoupených šest set výškových metrů zlepšuje náš stav. Pavel vysílačkou mluví se Štěpánem, který ho informuje o Láďově sestupu z 5300 m. Dál k vrcholu pokračuje Štěpán a Roman. Ve třináct patnáct hlásí Štěpán dosažení vrcholu. Z ABC vyhlížíme Láďu, měl by se pomalu objevovat na druhé straně morény. Vše je ale jinak. Láďa čeká ve stanu na Štěpána a Romana s tím, že sestoupí všichni najednou. Těsně před šestou hodinou jsou všichni tři pohromadě. Balí stan a po dvaceti minutách odcházejí za svitu čelových lamp za pohodlím Base Campu. Sestup je velice složitý a dlouhý. V travách se zdrží hledáním správné cesty. Problémem se ukazuje také sestup kamenným žlabem, vše je komplikováno tmou a mlhou. V suťovišti Roman ještě ke všemu láme hůlku. Veliká pomoc jsou vysílačky. Ve čtvrt na deset hlásí Štěpán dosažení dna morény. Pavel, Gábo a já stojíme na hraně u výstupového žlabu na velkém balvanu a snažíme se naše kamarády blikáním čelovek navést k nám. Po desáté hodině večerní stojí celá šestice zase spolu. Na tyto okamžiky se nezapomíná. Tohle je jedna z věcí, pro které se tak rád vracím do hor. Těžko tento můj pocit popsat někomu, kdo to nezažil. Kdo ano, ví o čem mluvím. Tři vyčerpaní borci sedí v jídelně, pijí čaj, pivo, jedí polévku a dělí se s námi o zajímavé okamžiky intenzivně prožitého dne. Po chvíli odcházejí spát, není se co divit, celý výstup trval více než dvacet hodin.

Den třináctý 12. 10. 2007

Vstáváme v půl osmé. Snídáme z vlastních zásob. Sušíme všechny mokré věci, opravujeme pomocí bambusu, plastových pásek a izolepy Romanovu zlomenou hůlku. Diskutujeme se sympatickým manželským párem z Německa a jejich průvodcem. I díky rumu a pivu nám to jde skvěle. Kolem poledne je vše díky slunci a mírnému větříku suché. Děláme poslední fotky včetně společné, na místě, kde stál Base Camp oddílu TJ Deštné před deseti lety, jehož členy tehdy byl Pavel a Štěpán. K Pavlovi se hlásí jeden z nosičů, který před deseti lety pomáhal s vynáškou materiálu. Zabalíme věci do svých batohů, zbytek do bágů pro nosiče a společně odcházíme po rozloučení do Dohanu. Krátce se zastavujeme u našeho kámoše v MBC, dáme čaj a pokračujeme dál. V Dohanu je vše na spaní obsazené, ale pro nás šest se nakonec najde pokoj se čtyřmi lůžky. Já nakonec odcházím do „prezidentského“ apartmá o rozměrech 1,5 x 2 metry. Při večeři debatujeme s Američany, trávící již druhý měsíc své dovolené v Nepálu. Při cestě do spacáků potkáváme před jídelnou dámu v kožíšku a s elektrickým zubním kartáčkem v puse. Co ta tady dělá? Po ulehnutí usínáme jako do vody hození.

Den čtrnáctý 13. 10. 2007

Vstáváme v sedm hodin, zasedáme místo u stolu v jídelně, neboť předpokládáme, že bude nával. Objednáváme „black tee“. V půl osmé jsme na cestě. Náš cíl pro dnešní den je Chhomrong. Několikrát zastavujeme na čaj a jídlo, nemáme kam spěchat. Před Chhomrongem zastavujeme u chýše a ptáme se majitelky, zda nám uvaří čaj. Souhlasí a tak jdeme dál. V chatrči o rozměrech čtyři krát čtyři metry má rodina všechn svůj majetek. Štěpán dává malou panenku holčičce, která také obývá tuto chatrč. Jmenuje se Pritti. Dárek od Štěpánovy neteře dokáže rozzářit oči tak, jak jsem to ještě nikdy neviděl. Po dopití čaje odcházíme. V půl šesté jsme na místě našeho noclehu ve stejné Lodge jako cestou do ABC. Rádi využíváme nabídky masáže našich bolavých zad. Dáme si něco k snědku a chystáme se na večírek. Všichni dostáváme velké náhrdelníky z navléknutých květin. S místním osazenstvem se střídáme ve zpívání českých a nepálských písní, pijeme rum a pivo. Spát jdeme poměrně dlouho, ale oslava zdolání vrcholu se náramně povedla. Někteří až moc.

Den patnáctý 14. 10. 2007

Dnes je budíček posunut na šestou hodinu. Máme totiž před sebou velice dlouhý a namáhavý sestup až do Nayapulí. Cestou se nám zatoulá Štěpán, ale jinak sestup probíhá celkem klidně. Zhruba v půlce trasy potkáváme Němce žijícího v Nepálu už zhruba dvacet let. Při jedné ze zastávek na pití jsme svědky neuvěřitelné věci, asi pětadvacetiletá zdravá žena se nechá nést nosičem v jeho koši na materiál. Ještě chvilku stojím v němém úžasu.

Po necelých deseti hodinách stojíme u silnice a domlouváme s taxikáři odvoz do Pokhary. Cesta ubíhá celkem v pohodě, až na nějaké to stádo koz nebo ovcí přecházející pomalu silnici. Kousek před Pokharou zastavujeme v koloně, příčinou je autobus převrácený na střeše. Náš taxikář hbitě řadí zpátečku, najíždí do vyschlého koryta řeky, mezi balvany mistrně kličkuje a po chvíli vyjíždí zase zpět na silnici my zatím nehodu obcházíme pěšky. Za hodinu a půl stojíme před hotelem. Na terase vaříme několik druhů polévek stále z vlastních zásob. V části města, kde stojí hotel několikrát za den vypadává proud, ani dnešek není výjimkou, přesto se čile obchoduje. Navštěvujeme ovocný bar, kde nám z vystaveného ovoce dělají skvělé džusy. V hotelu se po delší době sprchujeme teplou vodou, je to nepopsatelně krásný pocit. Kolem desáté většina z nás uléhá ke spánku.

Den šestnáctý 15. 10. 2007

Jednoznačně odpočinkový den. Vstáváme různě, ale v osm hodin jsme znovu v ovocném baru na snídani. Procházíme se městem a zavítáme i k jezeru. Navštěvujeme několik restaurací, kde ochutnáváme místní speciality, ale i Tibetskou kuchyni. Půjčujeme si kola, na kterých uděláme malou projížďku kolem jezera. V jedné restauraci hrajeme karty, pijeme rum a pivo. Po návratu si Roman půjčí motocykl, někteří z nás neodolají a jedou se projet. V restauraci si objednáme k večeři ryby z místního jezera, jako bonus dostáváme víno, ale nedá se pít a tak se vracíme k pivu a rumu. Znovu navštěvujeme ovocný bar. Hrajeme karty o rum. Nejprve já a poté i Roman svěřujeme své zarostlé tváře místnímu holiči. Holí nás samozřejmě břitvou a přidává ještě masáž hlavy. Za chvíli jsme byli hladce oholeni, bez jediné kapky krve. Ostatní se náramně bavili. V jedenáct hodin jdeme spát. Zítra nás čeká dlouhá cesta autem do Kathmandu.

Petr Pražák (pokračování příště)

Anna Karová jako člen české reprezentace ve sjezdovém lyžování

Tak jsem se po roce dokopal k tomu, abych napsal o našich úspěších nebo neúspěších ve sjezdovém lyžování. Budu psát v množném čísle, přestože je sjezdové lyžování sport pro jednotlivce. Bez týmové práce není dnes ale šance uspět. Celou zimu jsem Aničku doprovázel na závodech, kde jsme oba dva měli možnost vidět, jak velké jsou rozdíly mezi jednotlivými závodníky a jejich týmy.

Do sezóny Andula vstoupila jako reprezentantka kategorie starších žaček, kde již jezdí závodnice, které to opravdu umí. Po prvním závodě jsme byli docela opatření. Závěr předchozí zimy se nám sice moc nepovedl, ale když Anča došla, tak z toho byly velmi často stupně vítězů. Tak trochu jsem doufal, že v této sezóně budeme zajíždět časy do desátého místa. Start ale nebyl moc dobrý. Hlavně v obřím slalomu. Začali jsme dvacátým místem. Alespoň trochu nás uklidnil slalom, kde Anča dojížděla kolem desátého místa. Dnes již vím, že to jinak ani nemohlo dopadnout. Konkurence měla již začátkem zimy natrénováno na ledovci až devadesát dnů a my jen čtyři, což se prostě projevilo muselo. To jsem se však dozvěděl až koncem zimy. O to víc si dnes cením konečného umístění Aničky. Museli jsme tedy přidat a začali trénovat dvakrát denně. Velké pochopení jsme našli ve škole, kam mohla Anička docházet o trochu déle a tak jsme byli schopni již od půl osmé jezdit v tyčích na svahu. Já vlastně již v sedm. Taký chci poděkovat firmě SPORTprofi a panu Prouzovi, že nám umožnili

Vítězství v Orlickém poháru

trénovat již v takto časných hodinách, což nám opravdu velmi pomohlo. Odpoledne nás každý den čekalo to samé.

V půlce sezóny Andula dojížděla ve slalomu již kolem sedmého místa a v obřím slalomu kolem patnáctého. Navíc se nám podařilo odstranit z loňské zimy nepříjemná vypadnutí ze závodů, což nás uklidnilo. Anička získala potřebnou jistotu a zhruba z šestnácti závodů vypadla jenom dvakrát a to navíc ještě nebylo úplně její vinou.

Konec byl ale nejlepší.

Ve slalomu již zájžděla do sedmého a v obřím do devátého místa. Nejvíc mě ale potěšilo to, že se nám podařilo velmi zmenšit ztráty na nejlepší závodnice. Navíc když první dvě patří mezi nejlepší v Evropě. To na závěr sezóny potvrdily i tím, že kamkoliv přijely na velké závody, tak je většinou vyhrály. Alespoň teď víme, kolik nám schází na špičku žakovského lyžování, o 5-7 procent zrychlit a jsme tam.

Velkou radost nám udělalo to, že byla Anička 23. 5. 2008 nominovaná do české reprezentace sjezdového lyžování na příští sezónu a o tom se nám před začátkem ani nezdálo. K tomu ji také poblahopřál i Petr Záhrobský, otec a trenér mistryně světa a naší reprezentantky Šárka Záhrobské. Dokonce jsme měli možnost s panem Záhrobským trénovat v Krkonoších a byl to pro nás velký zážitek. Anička jezdila společně se Šárkou a byla to škola pro nás oba. Pro tento rok máme další možné tréninky již slíbeny a moc se na ně těšíme.

Na závěr chci poděkovat všem, co nám fandí a pomáhají. Zvláště pak sponzorům, bez kterých bychom se neobešli.

S pozdravem T. Kara

AOPK ČR, Správa CHKO Orlické hory
Muzeum zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orlických horách
Muzeum a galerie Orlických hor v Rychnově nad Kněžnou
si Vás dovolují pozvat na setkání znalců a milovníků Orlických hor
Proměny krajiny Orlických hor
Přírodou – historií – současností

Deštné v Orlických horách
pátek 31. října a sobota 1. listopadu 2008

Rámcový program

pátek:	14:00	prezentace, organizační záležitosti, zahájení semináře
	14:30	první blok pracovního jednání, referáty, příspěvky
	18:00	večeře
	19:30	druhý blok pracovního jednání, referáty, diskuse
sobota:	8:00	snídaně
	9:00	třetí blok jednání, referáty, shrnutí, krajinářská exkurze
	12:00	oběd
	13:00	zakočení semináře

Kontakt na pořadatele

Rudolf Remeš, Správa CHKO Orlické hory, Dobrovského 332, 516 01 Rychnov nad Kněžnou
tel. 724 845 248, e-mail: rudolf.remes@nature.cz
Bohumír Dragoun, Středisko experimentální archeologie Villa Nova, Uhřínov pod Deštnou 15,
516 01 Rychnov nad Kněžnou, tel. 602 936 946, e-mail: villanova@seznam.cz
Přihlásit se je třeba do 30. 6. 2008.

Vážení přátelé, kolegové,

srdečně Vás zveme na druhý obročník setkání regionálních badatelů zabývajících se přírodovědnými a historickými tématy v zájmové oblasti Orlických hor a Podorlicka. Při pracovní části jednání i v navazujících neformálních okamžicích budete mít příležitost k výměně poznatků uvnitř vašich specializací i napříč různými obory.

Uvítáme předání vašich příspěvků v písemné podobě pro možnost jejich publikování v regionálních vlastivědných sbornících Orlické hory a Podorlicko a Panorama.

Nejpozději v průběhu října obdrží přihlášení účastníci podrobný program semináře a organizační pokyny.

Deštník – zpravodaj obce Deštné v O. h.
Registrován Ministerstvem kultury ČR pod reg. č. MK ČR 11921
Vychází 6x ročně, náklad jednoho vydání je 320 kusů.
Uzávěrka tohoto vydání byla 26. května, uzávěrka dalšího čísla je 26. července 2008.
Otištěné příspěvky mohou být stanoviskem autora a nemusí vyjadřovat postoje vydavatele!
Redakční rada: Jaroslav Karban (JaK), Hana Pavlíčková,
Jana Prouzová (JP), Lenka Zábranská (LZ).
Adresa: Obecní úřad, 517 91 Deštné v Orl. horách č. 61
tel.: 494 663 193, fax: 494 663 187
e-mail: obec.destne@onet.cz
Předplatné a inzeráty: Lenka Zábranská, Obecní úřad Deštné v O. h.
Grafická úprava: ODYSEA s.r.o.
Titulní stránka: Milan Ondrák, ARTON Rychnov n. Kn., JaK
Tisk: ODYSEA s.r.o., Opočenská 484, Dobruška
Cena: 12,- Kč.